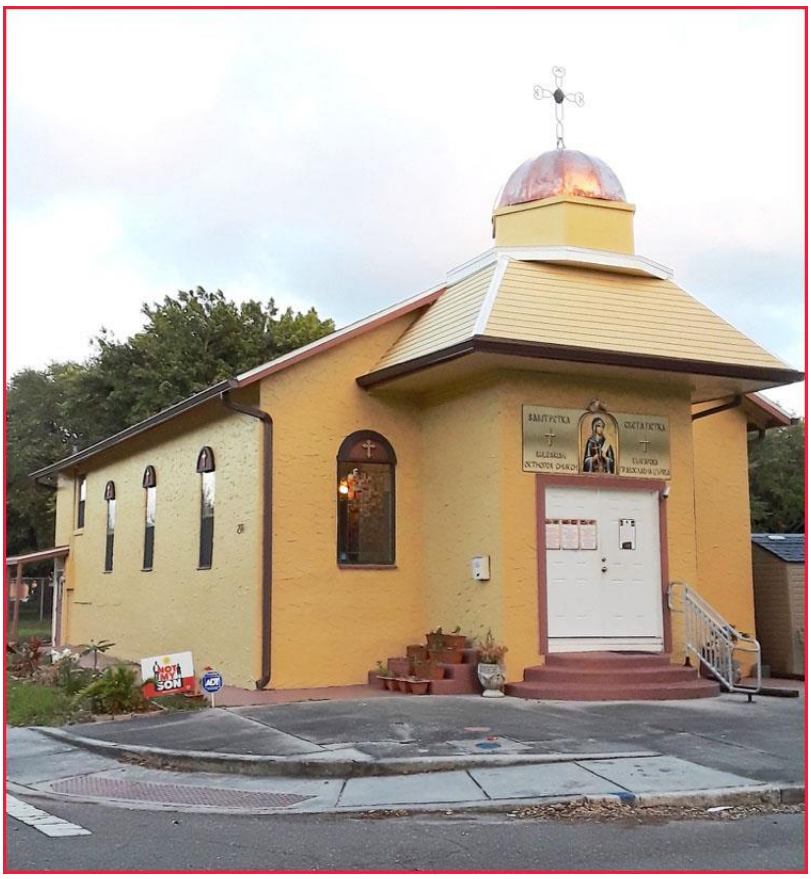
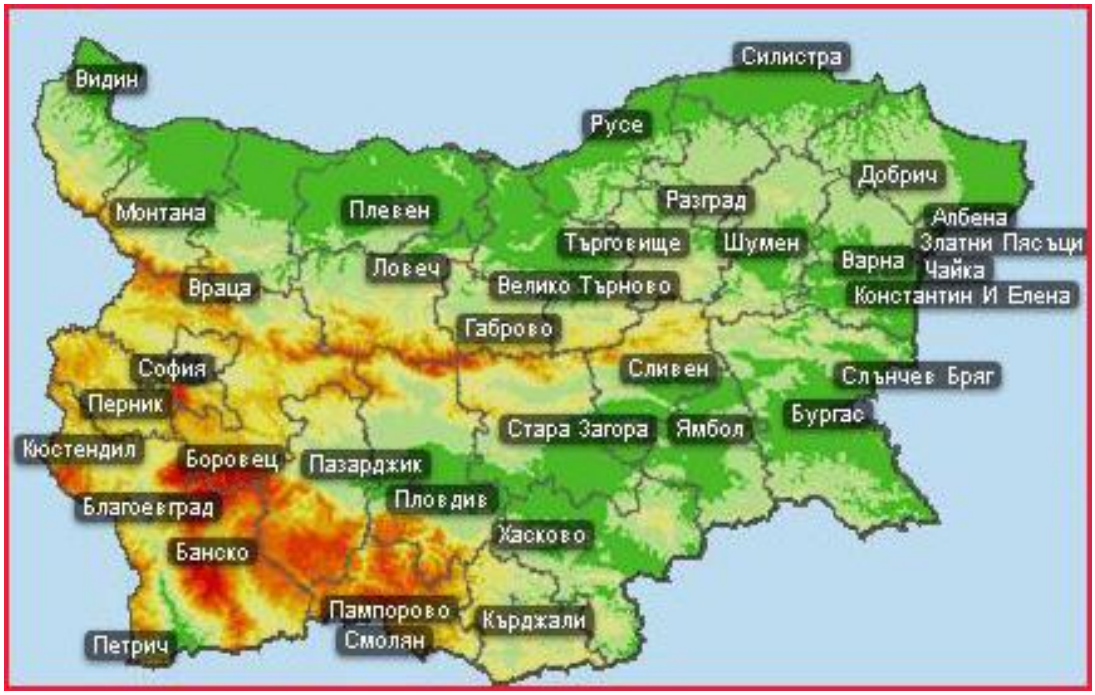
Михаил Бояджиев

ЕДНА СБЪДНАТА МЕЧТА.

ПРАВОСЛАВЕН ХРАМ „СВЕТА ПЕТКА“ В СЕЙНТ ПИТЪРСБЪРГ, ФЛОРИДА

Сейнт Питърсбърг,

Флорида,

САЩ

2022 г.

Михаил Бояджиев

ЕДНА СБЪДНАТА МЕЧТА.

ПРАВОСЛАВЕН ХРАМ „СВЕТА ПЕТКА“ В СЕЙНТ ПИТЪРСБЪРГ, ФЛОРИДА

Сейнт Питърсбърг, Флорида

2022 г.

Посвещавам тази книга на петгодишния юбилей от купуване на църковната сграда и в знак на уважение към хората, допринесли за реализиране на тази мечта

Авторът

Книгата накратко разкрива основните моменти от придобиване на православен храм „Света Петка" в град Сейнт Питърсбърг, Флорида – купуване на сградата, ремонта и преустройството ѝ и църковния живот, който храмът води. С текст и снимков материал авторът разказва за главните действащи лица, които имат принос за осъществяване на тази многогодишна мечта на българската общност в района.

(Текстът на тази страница да бъде на гърба на челната страница)

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРИВЕТСТВИЕ НА НЕГОВО ВИСОКО ПРЕОСВЕЩЕНСТВО ДАНИИЛ, ВИКАРЕН ЕПИСКОП НА МЕТРОПОЛИЯТА САЩ, КАНАДА И АВСТРАЛИЯ

СЛОВО НА ОТЕЦ ДИМИТЪР ДИМИТРОВ

ПРЕДИСЛОВИЕ

КУПУВАНЕ НА СГРАДАТА

ЕТАПИ НА РЕМОНТА

МАЙСТОРИ И ПОМОЩНИЦИ ПРИ РЕМОНТА НА СГРАДАТА

ЦЪРКОВНИ СЪБИТИЯ

ПОСЛЕСЛОВ

ПРИЛОЖЕНИЯ

БЛАГОДАРНОСТИ

ПОЛЗВАНИ ИЗТОЧНИЦИ

Откъснатите цветя на България

(химн на емигрантските деца)

България, България!
Аз обичам България!
България, България –
Сърцето ми е в България!

Мама е родена във България,
Но заминала много надалеч...
Аз говоря на езика, майчиния
И сънувам българската реч.

България, България –
Така нарича мама сълзите си
България, България,
Земя, където почиват дедите ни...

Дали ще те открием пак, България,
Ти ще познаеш ли своите чеда –
Пилени по света и разпилявани
Откъснати от корена цветя.

Хиляди крехки цветя,
са откъснати и разпилени по света.
Това са децата на един непреклонен народ
със славно минало...

България! България!
Ние сме цветята ти откъснати...
България, България,
Но в кръвта ни винаги възкръсваш ти!

Музика: Виктор Велинов
Текст: Виктор Велинов и Кристина Велинова

Виктор е осем годишно момче, родено в Ню Йорк. Той съчинява тази песен през 2015 г., когато разбира, че за първи път ще отиде в България. Музиката на песента е създадена от него, а за текста е помогнала майка му, която е поетеса.

Вече в Тампа Бей има едно местенце, където всички българи могат да се събират за богослужение. Това е важно, защото вярата ни е съхранила и ние като православни християни имаме задължение да възпитаме тези след нас. И в това отношение можем да кажем тази първа сериозна стъпка е едно място, където хората могат да се събират преди всичко за богослужение. Това е едно начало тази традиция да продължи не само сред нас, а и за нашите потомци.

ПРИВЕТСТВИЕ НА НЕГОВО ВИСОКО ПРЕОСВЕЩЕНСТВО ДАНИИЛ, ВИКАРЕН ЕПИСКОП НА МЕТРОПОЛИЯТА САЩ, КАНАДА И АВСТРАЛИЯ
ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ НА ЦЪРКВАТА НА 12 АПРИЛ 2017 Г.

СЛОВО НА ОТЕЦ ДИМИТЪР ДИМИТРОВ, постоянен свещеник на църквата

Казвам се Димитър Димитров. Ръкоположен съм за свещеник от негово Високопреосвещенство Йоан, настоящ митрополит на Варна и Велики Преслав. Тогава, в далечната 2013 г. той беше викарен епископ на Софийската света митрополия. Завършил съм двугодишния курс на Софийската духовна семинария през 1993 г. След това кандидатствах в Богословския факултет, който вече беше преминал към Софийския университет. През 1998 г. се дипломирах с магистърска степен по богословие.

Тук съм във Флорида след като спечелих зелена карта. С благословията на негово Високопреосвещенство митрополит Йосиф, отговарящ за САЩ, Канада и Австралия от две години служа в храм „Света Петка", Парашкева българска, намираща се в гр. Сейнт Питърсбърг, щата Флорида. Заварих вярващи хора, които с доста усилия са успели да закупят сградата за храм, който преди това е бил баптистки молитвен дом. След влагане на много средства и труд от всички този молитвен дом е превърнат в православен храм, както го виждате зад мен, там е корабната част, а там притворната част. Има някакви промени след първоначалното изграждане на храма – олтарът беше вдигнат на 6 стъпала височина и се принудихме да го свалим на нормална височина за да може да се служи правилно. Старият Престол беше дървен, върху него имаше и сега има антиминс със свети мощи, което позволява в този храм да се отслужва Божествена Света литургия. Ние премахнахме стария дървен Престол и с помощта на дарители, боголюбиви и патриотични българи се изгради този Престол солиден, масивен, който отговаря на всички изисквания по каноните на църквата.

Служението тук по нищо не отстъпва и не се отличава от служението в България. Тук аз заварих вече хорче, с помощта на което отслужвам Божествена Света литургия. То беше създадено благодарение на починалата, Бог да я прости, Димитричка, която беше положила много усилия за изнамиране на всички песнопения и да ги научи макар и на любителско ниво. Част от хората се отдръпнаха следствие на вируса, който завладя света, но за сметка на това идват и нови хора. Храмът е винаги отворен в неделя, когато има и служба. До сега почти не сме пропускали служби като целта на настоятелството и моя цел е да не пропускаме служба. Има доста хора, които не са българи, но посещават храма, черкуват се, от Русия, от Украйна.

Като сравнявам богослужението тук и в България разбирам, че тук е по-предизвикателно за самия свещеник. В България всичко е по-установено, изградени са храмове докато тука ние започваме от нищото. Тоест от нищо вече има православен храм. Все още не ни знаят навсякъде. Идват и хора, които живеят на два-три часа разстояние път от тук и ние се увеличаваме като енория. Аз не губя надежда и съм доволен, че макар и в тази криза, когато някои хора се страхуват, други не излизат от домовете си, и нашият храм никога не е останал празен. И с Божията помощ всяка неделя се радваме на богослужба.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Животът на българските емигранти в чужбина протича по собствени правила, различни от правилата в България. Но това чуждоземно съществуване наред с икономическите предизвикателства се явява като един вид изпит по патриотизъм. Една част от българите придобиват настроения на национален нихилизъм, тоест отричане на всичко българско вкл. български дух, традиции, обичаи и пр. Явно тази настройка у тях е съществувала още когато са били в България, но в чужбина тя се проявява явно. Друга част от българите, обаче, запазва и даже засилва своята обич към Родината като те стават по-големи патриоти дори от българите в България. За втората категория хора проявата на патриотизъм най-често се изразява в необходимост от общуване със сънародници на личностно ниво. Във тази връзка възникват български културни и религиозни организации, чиято главна цел на създаване е придобиване на колективен български „дом" за сбирки и като символ на далечната Родина.

Историята на българската общност в района на Тампа бей, Флорида през периода на новата емиграция след 1990 г. не прави изключение.

Изложението в книгата описва основните фази на усилията на актива в този район за постигане на заветната цел, която от мечта се реализира на практика в сравнително кратко време по един превъзходен начин. Щастлива случайност помага за откриване на подходящата сграда в атрактивна зона на град Сейнт Питърсбърг. Това става може би като компенсация на проявено несправедливо отношение в миналото към ядрото на актива – женското дружество „Българска роза". Вторият забележителен факт е мобилизацията на членовете на българската общност за срочно събиране на значителни финансови средства и даряване на доброволен труд за ремонта и преустройството на ново закупената сграда.

Авторът на книгата е един от свидетелите, а също и участник в някои моменти от живота на българите в района и в частност при придобиване на новата сграда. Първоначалният замисъл на книгата беше по-амбициозен и изискваше използване на повече статистически и снимков материал. Но систематизирана архивна система за дейностите по църквата не бе създадена, а публикуваните епизодични съобщения във Фейсбук не носят последователен характер. Това наложи промяна на замисъла в посока стесняване на съдържанието. Поради това е възможно някои участници със значим принос да не са отразени по подходящ начин, а други да са игнорирани въобще. Това, обаче, не е извършено съзнателно, а по обективни причини.

КУПУВАНЕ НА СГРАДАТА

Първоначалната искра и желание за придобиване на колективен дом за българите в района на Тампа Бей без съмнение принадлежи на Jordan Ivanov или както всички го наричахме Данчо. Данчо беше българин от предишната емигрантска вълна, дошъл в града ни от Ню Йорк след години емиграция, работил какво ли не, в последно време като строителен бояджия. Той беше човек с широка душа и канеше много гости в своята широка къща просто така, на мезе и напитка, обичаше около него да кипи живот. Той въведе традицията в Сейнт Питърсбърг за провеждане на български пикници в един парк близо до къщата му и затова мястото неофициално стана „Данчова поляна" за българите. Отначало поканените в къщата му и присъстващите на пикниците бяха малко, но постепенно се увеличаваха и всеки път Данчо представяше новопристигналите емигранти на компанията. И така постепенно Данчо стана спойката между българите

Jordan Ivanov, Данчо

През 2009 г. група активни българки от района на Тампа Бей, ентусиазирани от идеята за обединение на българската общност създават своя неформална група, наричат я женско дружество „Българска роза". През първите две години от съществуването си то действа в рамките на църковната организация „Свети Йоан Кръстител", която е регистрирана през същата година. Дейността на групата се състои главно в приготвяне и сервиране на храна, дарена от членовете на дружеството на български пикници по случай православни и светски празници. Така е даден финансов старт тази църковна организация като за кратко време се акумулира сумата от 50 х. долара. Но между женското дружество и църковното ръководство възникват нерешими противоречия и женското дружество решава да напусне организацията. Положените от него усилия включително финансови резултати остават игнорирани.

Членовете на женско дружество „Българска роза“

Част от членовете на женско дружество „Българска роза“ по време на пикник

През м. април 2012 г. в град Сейнт Питърсбърг се основава български културен клуб под името читалище „Родина". Негов председател е Илко Мечкански. Целта му е да сплоти българската общност и запази българския национален дух на нашите сънародници в района. Женското дружество отново активно се включва в дейността на читалището със своята традиционна дейност – приготвяне и сервиране на храна на българските пикници. Освен това дружеството участва и в други мероприятия като организиране на концерти на гостуващи български певци, участия във фестивали, разпродажби и пр. Целта е същата – събиране на средства за закупуване на сграда, която да бъде дом на сумарната българска общност в района. Дружеството официално се регистрира по законите на щата Флорида като организация с нестопанска цел под името „Bulgarian Roza Women's Cultural Club" (Женско дружество „Българска роза") на 24 април 2012 г. За негов председател е избрана Пенка Песев-Лукач, а за заместник-председател Пенка Янкова.

Едновременно с постоянната задача за събиране на средства започва трескаво търсене за купуване на подходяща собственост в района на град Сейнт Питърсбърг. Обсегът на търсенето е широк – църква, къща, клуб, офис, дори отделна стая. Огледани са много имоти, обявени за продажба – някои неподходящи, други прекалено големи. Но горчивата истина е, че всички предлагани имоти са с цени, далеч надхвърлящи наличните финансови възможности на читалището и женското дружество. Освен това проверката в отдела за зониране в градската община показва, че специално за църква съществуват допълнителни изисквания за броя паркоместа около нея както и месторазположение в града. Това още повече лимитира реалните шансове за придобиване на имот.

Така минава времето до 2016 г. Дейността на женското дружество по време на пикниците дава известен резултат, но набраната сума е сравнително малка за купуване на каквато и да е собственост. Опитани са и други начини за събиране на средства – чрез членски внос на читалищните членове, директни устни и писмени обръщения към българите от общността за дарения, приходи от организирани концерти и пр. Но членският внос макар и малък не се плаща редовно, даренията са с малки суми и спорадични, а концертите често завършват с отрицателен финансов резултат. Реализацията на желаната цел все повече изглежда като мисия невъзможна, мечта-блян. Явно между българите емигранти от „новата вълна" няма достатъчно успели за да дарят значителни суми, а ветераните емигранти не желаят да направят това.

Но въпреки всичко невероятното се случва

В края на месец август 2016 г. представители на читалището и женското дружество се обръщат към Светлана Сапунджиева, агент за недвижими имоти. Тя е сравнително нова в този бизнес, член е на ръководството на читалището и е част от „новата емигрантска вълна".

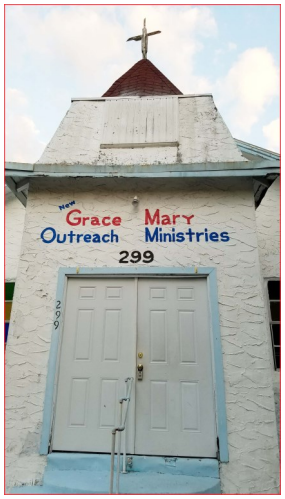
Светлана Сапунджиева

Заявката до Светлана е да намери за купуване помещение (стая или офис) за наличните до момента 33 х. долара. Освен това, тя търси и къщи, но резултатът е нулев. Светлана се обръща към настоятелството на споменатата вече църковна организация „Свети Йоан Кръстител", която все още не е придобила имот, с намерение и предложение да се обединят усилията и средствата на трите организации за увеличаване вероятността за успех. Отговор от „Свети Йоан Кръстител" не се получава. Тогава Светлана решава да провери списъците на обществените сгради, обявени за продажба и открива малка семейна баптистка църква (New Grace Mary Outreach) – историческа сграда с обявена цена 70 х. долара.

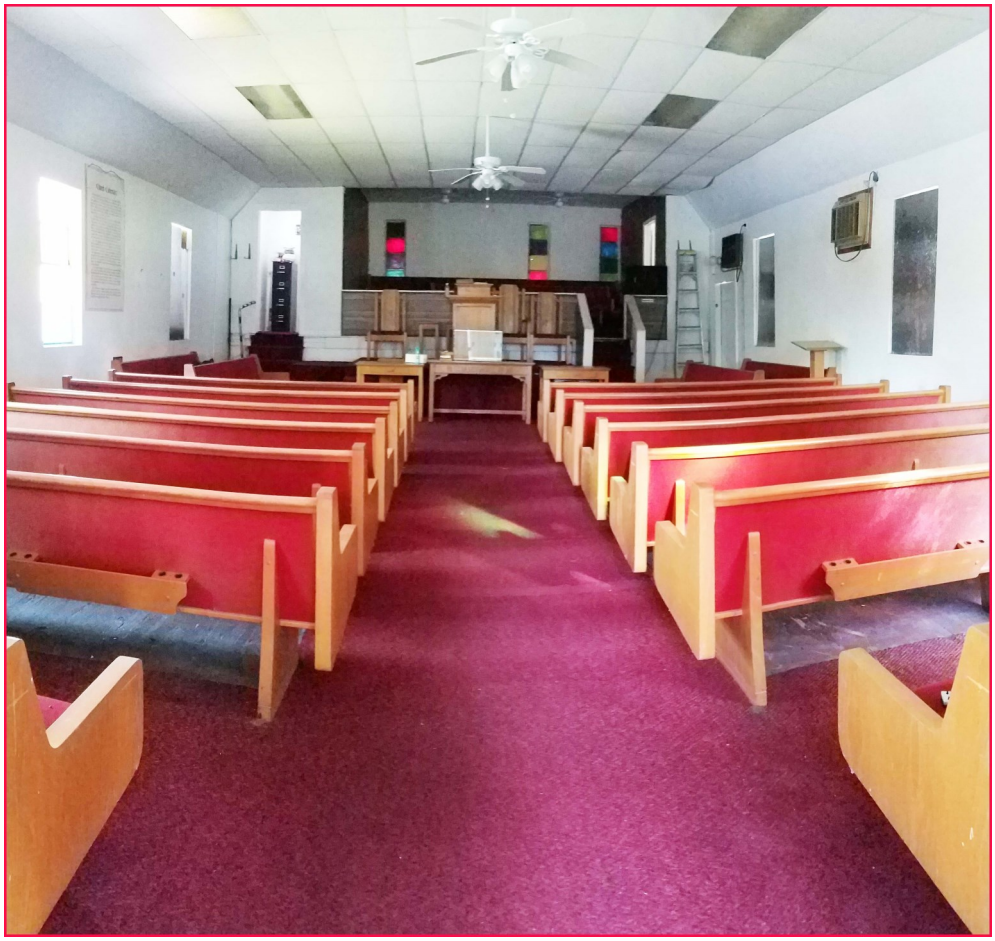

Общ изглед на баптистка църква

„Grace Mary Outreach Ministries"

Централен вход на църква „Grace Mary Outreach Ministries"

Изглед на вътрешността на църквата

Водният басейн за потапяне на църквата

Сградата се намира в централната част на града и е строена като баптистка църква през 1931 г. Конструкцията е дървена и има площ около 1600 кв. фута (около 149 кв. метра). През 1977 – 78 г. е изградена пристройка към сградата с циментови тухли на два етажа. Първият етаж представлява кухненско помещение с отделен вход. Вторият етаж е оформен като олтар и сцена. В основната зала църквата има иззидан басейн за вода. Това е свързано с баптистката традиция за водно кръщене чрез потапяне на възрастни лица. Баптизмът изповядва приемането на кръщене само от съзнателни хора чрез пълно потапяне, малките деца нямат достатъчни познания за да могат с убеденост и разум да схванат смисъла на свещеното тайнство кръщене и да служат на бога. В църквата има редове от тежки пейки от масивно дърво и тя може да побере до 150 богомолци, но реално около 100 души. Друго предимство на сградата е наличието на широка площ около нея, която може да се използва за паркиране на коли – поляна, паркинг на съседна обществена сграда, а може да се паркира и по дължината на улицата. Това е рядка възможност в район, намиращ се в сърцето на града. Църквата не функционира и е била обявена за продажба през февруари 2016 г., но поради липса на купувачи е свалена от списъка. Светлана прави заявка сградата да се върне в списъка за продажби и това става. По-нататък чудесата продължават. Тя прави оферта на продавачите за 50 х. долара. Междувременно офертата е приета, а в последствие цената е свалена до 45 х. долара. Това е фантастична цена за сграда в бързоразвиващия се център (даунтаун) на град като Ст. Питърсбърг в близост до модерен музей на скулптурата, където цените на имотите растат главоломно.

На 14 октомври Светлана показва сградата на актива от читалището и женското дружество, всички харесват сградата и цената. Започва трескава кампания за събиране на средства за използване на рядката възможност да закупят имота. Активът на читалището и женското дружество даряват по 1000 долара, но това не е достатъчно. Прави се снимка на сградата и директно и настойчиво се молят българите за дарения – с имейли, на пикника по случай деня на благодарността, пред секцията за избор на президент и вицепрезидент (първи и втори тур) през ноември 2016 г. и всякакви други възможни начини. Българите от района вече реагират съвсем различно след като има конкретна цел и даренията потичат. До края на 2016 г. се събира сума от около 68 х. долара като тука се включват и парите, събрани до момента от читалището и женското дружество.

По седмици те се разпределят така:

Първа седмица, от 16 до 23 окт. 2016 г. – $ 40,300 (с включени събрани до момента $ 33,000)

Втора седмица, от 24 до 30 окт. 2016 г. – $ 8,340

Трета седмица, от 30 окт. до 6 ноем. 2016 г. – $ 2,385

Четвърта седмица, от 7 до 13 ноем. 2016 г. – $ 7,977

Пета седмица, от 14 до 20 ноем. 2016 г. – $ 3,350

Шеста седмица, от 21 до 27 ноем. 2016 г. – $ 3,820

Седма седмица, от 28 ноем. до 4 дек. 2016 г. – $ 1,000

Период осми, от 5 до 30 дек. 2016 г. – $ 1,300

Оказва се обаче, че според законите на щата Флорида една църковна сграда може да се придобие (закупи) само от предварително регистрирана църковна организация. А до момента регистрация имат само читалище „Родина" и женско дружество „Българска роза", тъй като дотогава приоритет са събития, свързани с българските традиции и обичаи, без религиозна насоченост. Но при възникналата благоприятна ситуация се взема колективно решение да се регистрира нова църковна организация по законите на щата. Изборът на името е предизвестен, тъй като точно на Петковден, 14 октомври 2016 г. е първия оглед на сградата. Реши се също църква „Света Петка" да се присъедини към юрисдикцията на Българския Православен Синод. За временен свещеник е определен отец Атанас Мегеров от гр. Орландо, Флорида, който започва да отслужва литургии веднъж месечно предимно в съботен ден.

Преподобна Параскева (Петка) Епиватска Българска е една от най-обичаните и почитани светици не само в България, но и в целия православен свят. Живяла е през XI век, прославя се с чудни монашески и аскетични подвизи в светите земи на Палестина и завършва земния си път в родния си Епиват (Тракия). Оттам започват нейните дълги посмъртни скитания по земите на Балканския полуостров, които я правят "своя" и за българи, и за сърби, и за румънци, и за гърци... От 1238 г. до падането под турско робство светите й мощи са почивали в църквата "Св. Петка Търновска" във Велико Търново. След вековни странствания през 1641 г. те били положени в катедралата в Яш (Северна Румъния) и са днес място на поклонници от цял свят.

В народната традиция Петковден е един от най-тачените празници. Св. Петка се счита за покровителка на българския народ и на семейството. На 14 октомври православните християни палят свещи и се молят най-вече за здраве, защото светицата е лечителка и пазителка от „страшни" болести.

Закупуването на сградата е насрочено за 9 декември, но след като парите са събрани вече, то се осъществява предсрочно – на 18 ноември 2016 г.

Дата на закупуване на църквата

За новата църковна организация се избира настоятелство в следния състав:

Пенка Янкова – Председател
Димитричка Неделева – Заместник-председател (по-късно заменена от доктор Веселин Стоянов)
Фани Лейн – Секретар
Димитричка Атанасова – Касиер
Даниела Ценова – Заместник-касиер
Членове:
Йона Сариева
Светлана Сапунджиева
Соня Петрова
Димка Щъркелова

Избира се също и ревизионна комисия в състав: Михаил Бояджиев, Константин Иванов и Евгения Димитрова.

На първото общо събрание на членовете на църквата, състояло се на 11 февруари 2016 г. се приема и устава на църковната организация.

Регистрацията на църквата се извършва през октомври 2016 г. по законите на щата Флорида като организация с нестопанска цел. Показваме два документа от тази регистрация **– регистрация по Sunbiz и Certificate of Status**

Sunbiz

Detail by Entity Name
Florida Not For Profit Corporation
ST.PETKA BULGARIAN ORTHODOX CHURCH, INC.

Filing Information
Document Number N16000010251 FEI/EIN NumberNONE Date Filed10/20/2016 Effective Date10/20/2016 State FL Status ACTIVE
Principal Address
475 38TH AVE N
ST PETERSBURG, FL 33704

Mailing Address
475 38TH AVE N
ST PETERSBURG, FL 33704
Registered Agent Name & Address IANKOVA, PENKA
475 38TH AVE N
ST PETERSBURG, FL 33704

Certificate of Status

I certify from the records of this office that ST.PETKA BULGARIAN ORTHODOX CHURCH, INC. is a corporation organized under the laws of the State of Florida, filed electronically on October 20, 2016, effective October 20, 2016.

The document number of this corporation is N16000010251.

I further certify that said corporation has paid all fees due this office through December 31, 2016, and its status is active.

I further certify that said corporation has not filed Articles of Dissolution.

I further certify that this is an electronically transmitted certificate authorized by section 15.16, Florida Statutes, and authenticated by the code noted below.

Authentication Code: 161020130930-100291440691#1

Given under my hand and the
Great Seal of the State of Florida
at Tallahassee, the Capital, this the
Twentieth day of October, 2016

Ken Detzner
Secretary of State

По-долу следват списъци на дарителите на парични суми за църквата, на големи дарители както и дарители на църковни икони и потреби.

Дарители на парични суми

Женско дружество „Българска роза" и читалище „Родина" – $ 34,000

По-долу следват имената на дарителите по азбучен ред, (а не по стойността на сумите) с дарения по-големи от $200:

- **Албена Христова**
- **Андрей Нянчев**
- **Анелия и Павел Павлови**
- **Валентина Дичева и Константин Иванов**
- **Валя Тодорова и Евгения Димитрова**
- **Галя Цолова и Петър Горанов**
- **Георги Македонеца**
- **Гергана Ненова и Боян Душков**
- **Гинка Мутафова**
- **Даниела и Атанас Тинкови**
- **Даниела и Мирослав Ценови**
- **Десислава и Петър Жекови**
- **Димана и Георги Рангелови**
- **Димитрия и Атанас Неделеви**
- **Димитрия и Венко Любомирови**
- **Димка и Борислав Щъркелови**
- **Доротея и Бисер Теофилови**
- **Д-р Николай Мицов и Александра Мицова**
- **Д-р Росица Шишкова и Владимир Шишков**
- **Драга и Иван Вълчеви**
- **Елисавета и Венцислав Николови**
- **Елисавета и Емил Йоцови**
- **Жана и Емил Христови**

- **Жулиета и Роби Дейвис**
- **Зорка Шулева и Николай Власик**
- **Иван Топчев**
- **Иванка Стефанова**
- **Илиана и Цветомил Васеви**
- **Йона Сариева и Андриан Первазов**
- **Йордан (Данчо) Иванов чрез Филип Филипов**
- **Ирена и Антонио Радеви**
- **Коста Марков**
- **Красимир Михов**
- **Красимир Сармов**
- **Любомира Бинева и д-р Любомир Стоянови**
- **Маргарита Тодорова и Димитър Димитров**
- **Мариана Вълканова**
- **Мариана и Владимир Влаеви**
- **Мариана Кинд**
- **Мариета Стуфел**
- **Милен Колев**
- **Милена и Петър Стоянови**
- **Мирослав Чорбаджийски**
- **Мирослава Грозлекова**
- **Митрополит Даниил**
- **Наташа и Тошко Тотеви**
- **Невена и Рой Фут**
- **Николинка и Михаил Бояджиев**
- **Пенка и Димитър Янкови**
- **Пенка Песев-Лукач**
- **Петрунка и Любомир Гълъбови**

- **Петър Николов**
- **Петър Танаков**
- **Пламена Димитрова**
- **Радка и Младен Стоянови**
- **Радослава и Генчо Генчеви**
- **Райна и Бойко Кръстевич**
- **Светла и Тодор Велеви**
- **Светлана и Георги Станкови**
- **Светлана Сапунджиева и Николай Брайков**
- **Светломира и Петър Пигочеви**
- **Силвия Давидова**
- **Соня и Валери Петрови**
- **Стела и Иван Антонови**
- **Тита и Иво Тодорови**
- **Фани Лейн**
- **Филип Филипов**
- **Христина и Иван Иванови**
- **Цветелина Бенет**

Големи дарители за изграждане и оформяне облика на храма

- **Семейство Д-р Веселин Стоянов и Любомира Бинева – поръчка и доставка от България на шест големи икони, включени в изработката на иконостаса както и много църковни потреби**
- **Любомира Бинева – дизайн и изготвяне на цялостен проект на иконостаса, табелите и логото с името на църквата**
- **Семейство Ели и Иван Доцински от фирма Ambry Design, Largo, Florida – дизайн, изработване и монтиране на шкафове в кухнята към църквата**
- **Мария Николова от фирма Florida Seating – 100 елегантни стола и 7 маси**
- **Красимир Сармов от фирма Elite Cooling – доставка и монтиране на голям климатик**
- **Боро Новочич – монтиране на климатици в олтара и кухнята към църквата**
- **Юрий Донов от фирма Max Wood Studio – изработване на иконостаса с материал, закупен от църквата**

Дарители на икони и църковни потреби

- Любомира Бинева и д-р Веселин Стоянов
- Църковна организация „Света Петка“, Атланта
- Пенка и Димитър Янкови
- Гергана и Милен Колеви
- Драга и Иван Вълчеви
- Даниела и Мирослав Ценови
- Димитрия и Венко Любомирови
- Теодора и Васил Димитрови
- Семейство Гатеви
- Добрин Памуков
- Коста Марков
- Константин Иванов
- Емил Тенев
- Анонимни дарители

ЕТАПИ НА РЕМОНТА

След закупуване на църквата през ноември 2016 г. и няколко литургии в нея в края на годината, цялата еуфория около това знаменателно събитие за българската общност в района като че ли заглъхва. Настъпва Новата 2017 г., Васильовден на 1 януари, след това Йордановден и Ивановден на 6 и 7 януари и пак затишие около църквата. Като че ли всички забравят за нея. Но за това има известно обяснение.

Старата баптистка църква има в залата си както и на втория етаж на пристройката около 25 броя много солидни дървени пейки, състоящи се от монолитно дърво за седалките, облегалките и опорите си (краката). В основната зала пейките са разположени по дължината на стените и в два реда по средата. На втория етаж на пристройката пейките са със същата конструкция, пет на брой, но с по-голяма дължина – около 7 метра. Характерно за всички пейки е тяхната масивност, те са изключително тежки. Отстраняването на повечето от тях е необходимо, поне на този първи етап се смята, че някои пейки особено по дължината на стените може да останат. Впоследствие абсолютно всички пейки са отстранени.

Но трябваше да се започне по някакъв начин.

На 10 януари 2017 г. Михаил Бояджиев (Мишо) решава да поеме инициативата. Той разполага с малък чук, няколко отвертки, ръчен трион и железен лост (ключ за болтове на кола), тоест импровизиран кози крак. Оказва се, че масивните и тежки пейки са допълнително закрепени за дървения под с винтове, скрити в малки ниши на краката на пейките, нишите са разположени под наклон, а главите на винтовете имат специална форма. Мишо не разполага с дрелка, нито с подходящ профил на инструмента за развиване на винтовете.

Изходът е един. Само физическа сила с повдигане на опорните крака или разместването им настрани може да освободи пейката от пода. Той започва от пейките на втория етаж на пристройката, а те там са много по-дълги и тежки. Работата е изключително трудна. Някои крака леко се отделят от пода, но повечето упорстват. Повдигането на пейката или завъртането ѝ встрани обикновено кърти дъската отдолу. След освобождаване на пейката от пода тя трябва да се разглоби чрез разделяне и начупване на парчета за да може да се изнесе от сградата. Тука главна роля играе импровизирания кози крак. Електрическата машина за рязане на дърво, дадена от Пенка Янкова не върши работа – твърде слаба е за масивната и твърда конструкция на пейката. В следващите дни се включва и Константин Иванов (Коци), той донася голям чук и по-мощна машина за рязане, което улеснява разбиването на пейките.

Някои части от пейките се изнасят веднага, а други се натрупват на купчини за последващо изнасяне. Мокетът на подовете в основната зала и втория етаж на пристройката се реже и отстранява. Много от дъските на подовете се чупят, от дъски и опорни греди под дъските стърчат неизвадени винтове и гвоздеи. В работата се включват допълнително Димитричка Атанасова (Диди), Евгения Димитрова (Женка) и Лиляна Тинкова (Лили). За извозването на начупените пейки и отпадъци помага пикапа на Любен Тодоров (Любо).

Разрушени пейки на втория етаж на пристройката

Купчина разбити пейки в основната зала на църквата

Подът навсякъде е покрит с мокет, който трябва да се отстрани

Пенка Янкова поема инициативата на координатор на ремонта в смисъл осигуряване на майстори и помощници за ремонта. Тя живее от дълго време в града и българите я познават и ѝ имат доверие. Нейна дясна ръка в това отношение е Диди. По тяхна инициатива за технически ръководител на ремонта е поканен Илко Мечкански. Той е с инженерно образование, има и практически опит в много строителни специалности. Оформя се ремонтна бригада, в която освен Илко са Мишо, Коци, Димитър Янков и Борислав Щъркелов (Боби). Започва се с пода на втория етаж на пристройката. Дъсченият под се разчупва с кози крак и голям чук, вадят се стърчащи гвоздеи. Оказва се, че повечето опорни греди отдолу са полуизгнили. Налага се тяхното подновяване или усилване с дубльори на болтова сглобка, по един или два на греда. Дубльорите са нови импрегнирани греди с напречно сечение както на оригиналните греди. Върху дублираните опорни греди временно се полагат незакрепени талашитени плоскости за работа с гредите – опасно, но необходимо решение. Мишо на два пъти полита надолу между гредите, но късметът му помага, отървава се само с дребни охлузвания. Така се разрушава и талашитения таван на първия етаж на пристройката.

Разчупване на дъсчения под на втория етаж на пристройката, вижда се още запазения талашитен таван на първия етаж

Усилване на опорните греди на пода на втория етаж на пристройката с дублиращи греди

Илко и Мишо монтират дубльори на опорните греди на втория етаж на пристройката – опасен баланс на 3 метра височина

Мишо и Боби монтират дубльор на челна греда на втория етаж на пристройката

Илко монтира талашитени листи на пода на втория етаж на пристройката

Завършеният дървен под на втория етаж

на пристройката

Следва разрушаване на басейна, по-точно някои негови стени и стъпала – бетонни блокчета и циментова облицовка. Това става чрез удари с голям чук, чупи се и дебело стъкло. Разрушава се и част от дървения под около басейна. Трудност е демонтажа на стърчаща напорна тръба с кран в ъгъла на басейна. Помага Стефан Петров, водопроводчика, тръбата се развива с помощта на дълга дебела тръба, използвана като рамо на водопроводния ключ. Много циментови отпадъци се изнасят, но впоследствие се решава част от разрушените циментови блокчета да останат в басейна.

Снимка на басейна с някои разрушени стени,

виждат се стъпалата в него

Басейнът със стърчащата напорна тръба

на преден план

Ангел Ралинов разбива циментови блокчета на басейна

Диди и Женка почистват отпадъци от басейна

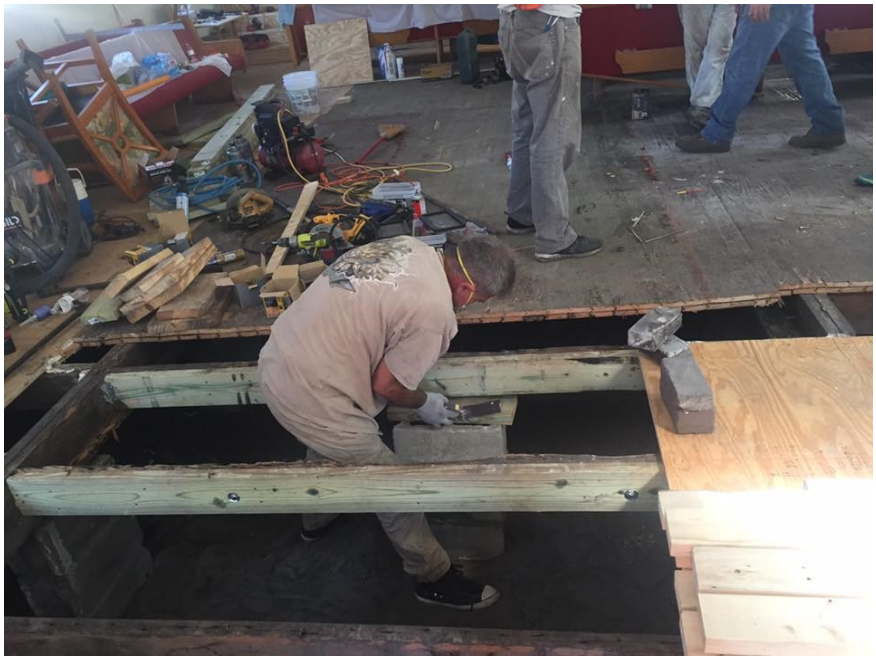
След това се пристъпва към ремонта на пода на основната зала. Видя се, че част от него е повреден или изгнил. Затова дъските в тези участъци се изкъртват. Някои подпорни греди отдолу са повредени или изгнили също. Затова те се заменят с нови, а други се усилват с дублиращи греди, съединени с болтова сглобка. Гредите се подпират на земята върху циментови блокчета за по-голяма устойчивост на конструкцията. Теренът под тях се изчиства от отпадъци. Участъците от пода с отстранени дъски и усилени подпорни греди се застилат с талашитени плоскости, предварително оразмерени по място. Други участъци от пода са в сравнително добро състояние и затова се запазват. Така се получава денивелация на пода, тъй като заменените участъци на пода са с по-малка височина от запазените.

Илко и Боби разкъртват повредени дъски от пода на основна зала

Илко, Мишо и Ангел монтират дубльори на подпорни греди и почистват терена от отпадъци

Илко подпира усилените греди с циментови блокчета, лежащи на земята за по-голяма стабилност

Над басейна се монтират също подпорни греди за покриване с талашитени плоскости

Илко, Мишо и Ангел – талашитените плоскости се оразмеряват по място и се монтират към опорните греди с винтове

Монтажът на повечето листи изисква колективно усилие на няколко души

Вторият етаж на пристройката в баптистката църква вероятно е бил предназначен за църковния хор. В нашия случай се прие, че там ще се помещава олтара на православния ни храм. За целта е необходимо изграждане на стълба в обсега на разрушения басейн, но с много по-голяма ширина. За целта Илко разработва специален проект, разчертава го и на хартия. Последват дискусии и спорове с други членове на българската общност за конструкцията на тази стълба, проектът е променян няколко пъти. Изграждането на стълбата е дълъг и трудоемък процес

Илко наглася стъпалата на стълбата по височина, вижда се и запазена задна стена на разрушения басейн

Илко работи по стълбата

Обща снимка на работната бригада за стълбата на кратка почивка (отляво надясно) – Коци, Мишо, Боби, Димитър Янков и Илко

Централната стълба в процес на изграждане

На втория етаж на пристройката в двата си края проектът предвижда по една тоалетна, входни антрета и малки стълби до тях от нивото на основната зала. Двете малки стълби са дървени, изградени от готови страници и монтирани стъпала от дебели дъски.

Стара и нова странична стълба към дясно антре

Нова странична стълба към дясно антре

Нова странична стълба към ляво антре

Антретата в двете крила на основна зала и втория етаж на пристройката преграждат пространства за складови и офис-помещения и тоалетни. Дясното антре има по-сложна конструкция, защото осигурява вход/изход към странична врата на сградата.

Начало на оформяне на дясното антре

Дясното антре обхваща и част от втория етаж на пристройката

Илко, Ангел и Боби – преградите на антрето достигат до тавана на основната зала

Скелетът на дясното антре е готов

Прозорците в основната сграда и втория етаж на пристройката са общо 15 броя – 8 големи, 2 средни и 5 малки. Състоянието им е незадоволително и е решено да се заменят с нови с метални рамки. Направи се поръчка за изработване на прозорци по размера на съществуващите. Готовите прозорци пристигат, но се оказва, че за петте малки прозорци е допусната грешка – изработените прозорци се оказват по-големи от отворите в стените. Налага се изрязване и зашмиргеляване на част от стените за уголемяване на отворите, много мръсна и опасна работа, извършена от Илко.

Планът е всички стари прозорци да се демонтират и се монтират новите с наши сили. Илко и помощници започват с прозорец от фронталната стена на сградата, обаче работата се оказва необичайна, придружена с много трудности. За няколко дена едва се сменят двата прозореца до входа за църквата. След това се наема специализирана фирма, която за по-малко от 3 дена успява да монтира останалите 13 прозореца.

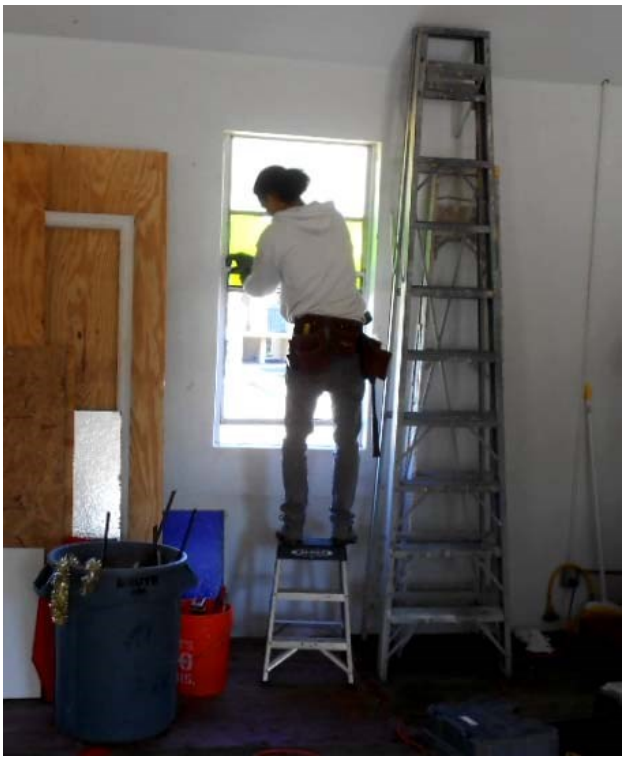
Илко – монтажът на прозорците се оказа необичайна и трудна работа

Илко работи по прозореца отвън

Монтажът на прозореца изисква помощници на

Наетата фирма монтира прозорците бързо и професионално

Подът в основната зала и втория етаж на пристройката трябва да се застели с трайно и красиво покритие на място на отстранения мокет. Дискутират се различни варианти на покритието и изборът пада на керамични плочи. Със задачата се заема Петър Горанов и неговата помощничка Росица Йорданова. Опитният майстор веднага установява липсата на нивелация на пода – отчасти заменен и отчасти запазен. Денивелацията е значителна. Налага се да се закупят повече от стотина торби с готова циментова смес. Те се донасят от магазина с частни коли и се внасят в сградата на ръце както от мъже така и от жени. Заливането с цимент и подравняване на базата отнема няколко дни, след това последва време за изсъхване на цимента. Явно така се получава тежък, но стабилен под, но опората отдолу е осигурена предварително. След това методично целият под в основната зала, пода на втория етаж на пристройката и стъпалата на централната стълба се покриват с плочки. Цялата работа отнема около две седмици.

Петър Горанов и Росица Йорданова – покриването на пода с цимент има за цел да създаде нивелация на базата

Майсторът Петър Горанов работи безупречно

Майстори и помощници в кратка почивка и раздумка

Пенка Янкова гощава работливите майстори с вкусна храна

Старата сграда разполага с една тоалетна, но е необходимо да се изгради и втора на втория етаж отдясно. Михаил Алексов донася фаянсова тоалетна и заедно с Илко и Стефан Петров я монтират и оформят пода на новата тоалетна, а също и на съществуващата. Майсторът-плочкар Митко монтира плочки в тоалетните.

Първият етаж на пристройката има самостоятелен външен вход и е предвиден за кухненско помещение и място за неофициални събирания. Първоначално се счита, че преустройването му ще бъде лесна работа. Оказа се много трудна. Първо, таванът на това помещение пропада по време на ремонта на пода във втория етаж на пристройката (олтарната част). Трябва да се монтират пана в неудобно таванно положение. Това се извършва от Иван Герджиков и Сашо Караджов. Разскачват се съществуващи кабели, лампи и разклонителни кутии. Монтира се нова електрическа и осветителна инсталация. Това се изпълнява частично от Илко, помага му Димчо Паунов. Коци монтира голяма част от електрическата инсталация в кухнята. Изключително сложна е реконструкцията на таванните опорни греди в района на тоалетните на втория етаж и най вече под дясната тоалетна. Опорната конструкция се усилва допълнително в този район предвид новата тоалетна на втория етаж. Монтират се и дубльори, единични и двойни, на съществуващи опорни греди – за целта отдолу временно те се подпират на греди във вертикално положение. Водещият тука отново е Илко.

Мишо, Димитър Янков и още един помощник – единствената снимка от преустройството на кухненската част изобщо не характеризира сожността на работата

Подът в кухненското помещение се подновява от Иван Герджиков и Славен. Изграждането на преградната стена за бара в кухнята се извършва от Сашо Караджов. Стените на олтара на втория етаж на надстройката се изграждат от Сашо Караджов и Иван Герджиков. Траян , Коци и Димитър Янков боядисват църквата отвътре. Георги Македонеца и сина му преустройват таванната част на преддверието на църквата, а Митко полага плочки на пода. Васил Калифаров сменя всички водопроводни тръби с пластмасови. Славен шпаклова преградна стена в ляво преддверие до тоалетната.

Иконостасът на православния ни храм на този начален етап е предвиден да бъде на втория етаж на пристройката. Той е изработен от Юрий Донов и помощника му от фирма "Max Wood Studio" като материалът за него е закупен от църквата. Отделните елементи на иконостаса с

дърворезба се търсят в различни магазини и се купуват по възможност по-евтино, защото по принцип са скъпи. Женка, Диди и Любомира Бинева ги боядисват в кафяво. Фирмата изработва дървената част на иконостаса и на определени места се правят прорези, в които се вмъкват резбованите елементи и икони. Отец Даниил, по това време е в града и се включва като консултант за съответствие на иконостаса с каноните на православието.

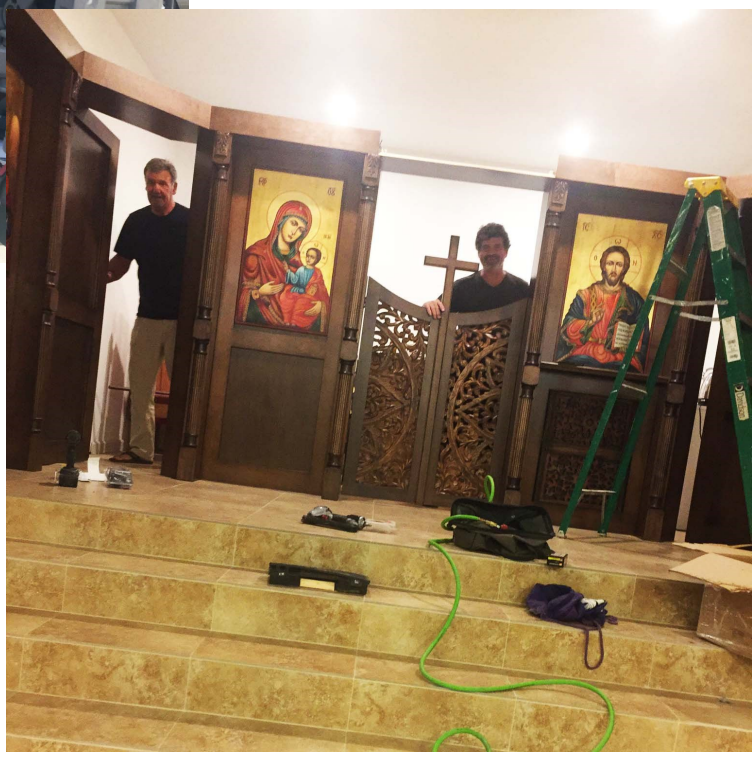
Юрий Донов – начало на работата, действа се по проект и точни чертежи

Майсторите работят по указания на дядо Даниил

Майсторите докарват в двора на църквата специализирана машина за работа

Работата по иконостаса е напреднала

Юрий Донов и Красимир Кръстев – работата по иконостаса приключва в навечерието на храмовия празник на църквата на 13.10.2017 г.

Иван Доцински от фирма Ambry Design изработва горната част (арката) на иконостаса, а един друг човек, който помага на Любомира, го инсталира на място**.** Новият иконостас е готов в навечерието на Великден 2017 г.

В процеса на реконструкцията и ремонта на църквата се пренасят от магазина с коли много спомагателни материали, които след това на ръце се внасят в сградата като греди, талашитени плоскости, торби циментова смес, плочки и др. Активно участва Любомир Тодоров с пикапчето. Тогава важно значение добива труда на помощниците.

Пенка Янкова, Даниела Ценова и сина ѝ – късно вечер се сформира бригада за пренасяне на талашитени плоскости за пода в църквата

Снимка на бригадата след успешно свършената вечерна мисия – отляво надясно: Даниела Ценова, Диди, Любомир Тодоров, Димитър Янков, сина на Даниела, Женка, Пенка Янкова и Чавдар Кръстев (Мишо прави снимката)

Донасяха се много импрегнирани греди за усилване на опорната конструкция на пода

в основната зала и олтарната част

За честване на първия Великден през 2017 г. се налага експедитивно да се смени кръста на купола на старата църква с такъв съответстващ на православието. Няма време за губене и се действа бързо. Пенка Янкова вижда случайно преминаващ по улицата непознат майстор с пикапче и го моли да помогне. Последният откликва, намира се и летва и майсторът просто върху тревата сковава импровизирания кръст. Отец Даниил, който е тука за отслужване на великденските литургии с расото си лично се качва на стълбата и с помощта на Венко Любомиров закрепя кръста на купола.

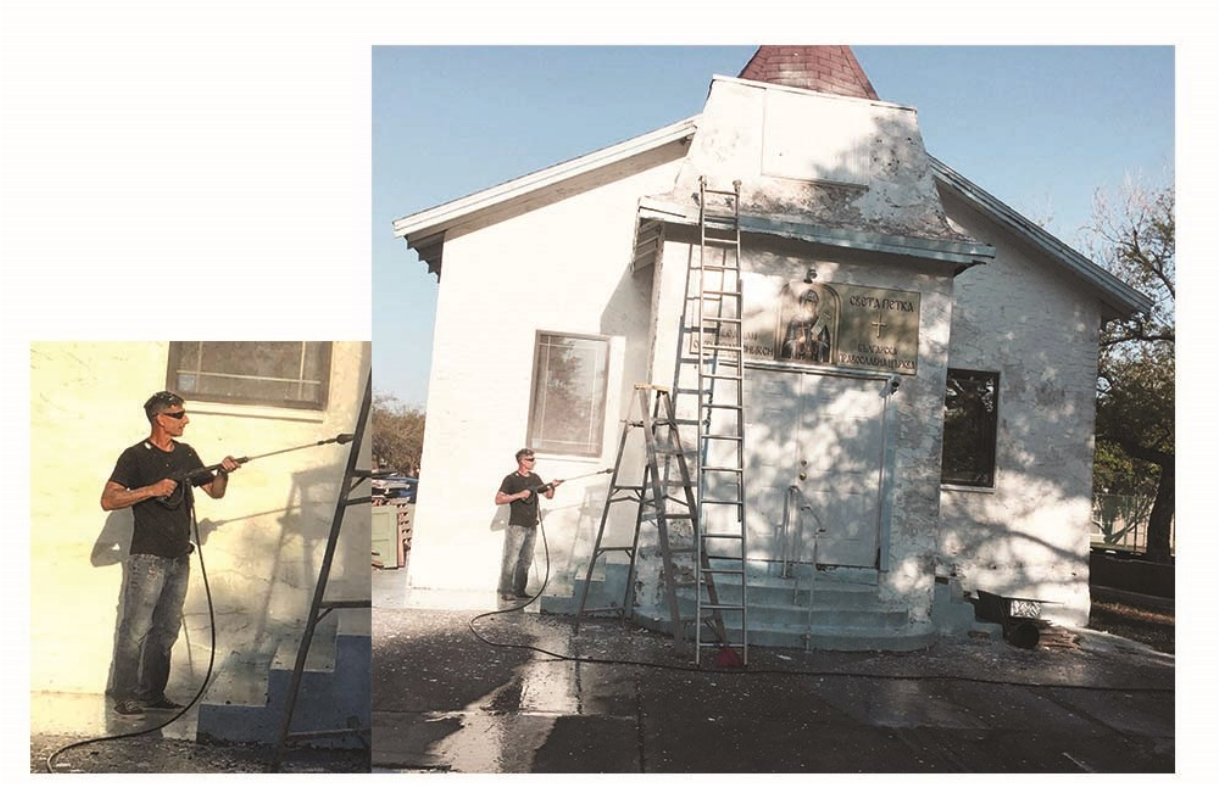

Кръстът върху купола на старата баптистка църква

Дядо Даниил и Венко Любомиров закрепят временен дървен кръст в навечерието на Великден 2017 г.

Външното боядисване на сградата се извършва от професионалисти бояджии – Спас Кузев и Николай Лачев. Както му е реда преди това те отстраняват старата боя от стените с водна струя под налягане.

Износената стара боя трябва да се отстрани с водна струя под налягане

Равномерното боядисване на повърхности си има своите тънкости

Новобоядисаната сграда блести от красота в нов цвят

През лятото на 2017 г., както обикновено, повечето българи заминават за България. Остават само Пенка Янкова и Коци. Има останала недовършена работа и по-точно недоизградена стена в горната си част в района на дясната тоалетна. Пенка търси трескаво човек, който да свърши тази работа, намира един, но той не се отзовава. Попада на друг с малко име Николай, който в момента работи като таксиметров шофьор. И той заедно с Коци затварят цялата тоалетна и тавана, правят го перфектно. От този момент Илко престава да се занимава с ремонтите и Коци поема неговата функция на водещ.

През 2019 г. се разработва специален проект за ново кубе и кръст от метална конструкция, както и за постамент, на който да легне кубето. Предварително на земята се сглобяват съставните греди на постамента, изпълнители са Коци и Севдалин Спасов. Самото кубе и кръста върху него изработва железаря Боби в Орландо. Проблем е транспорта на кубето с кръста оттам до църквата, голямата кола на Атанас Тинков е най-подходяща. Той и Севдалин Спасов го докарват на място. Преди това Пенка е подготвила бригада от мъже за качването му на покрива. Оказва се, че новото кубе има теч, налага се заварка, извършват я Иван Герджиков и Сашо Караджов. Вдигането и монтажът на постамента по място и самото кубе се извършва с помощта на вилков повдигач, което изисква голяма прецизност, Христо е операторът на повдигача. Това се извършва на 24 април 2019 г., участват Спас, Сашо, Севдалин Спасов и Васил Калифаров. Заземяването на новото кубе се извършва от Димчо Паунов и Венко Любомиров. За тази сложна работа се получава дарение от семейство Анелия и Павел Павлови, с което се заплаща изработката на кубето и кръста.

Коци и полк. Севдалин Спасов сглобяват постамента на кубето на земята

Постаментът на кубето има и второ ниво, то се центрова с нивелир

Издигане на кубето с кръста изисква използване на вилков повдигач

Монтиране на кубето с кръста върху постамента е най-отговорната работа

Новото кубе блести с цялото си великолепие

Интересно е как се създава Трона на владиката в залата на църквата. За него Любомира разработва проект, при който се използват изрязани парчета от стари мебели. Това е прекрасно, защото такъв Трон, купен, струва около 4 х. долара, а в този момент такъв разход църквата не може да си позволи.

Трона на владиката в залата на църквата

Църквата може да се похвали и с меден купел за кръщене. Той се изработва през пролетта на 2019 г. по специална поръчка от майстор-свещеник в Панагюрище. За това заслуга имат Диди и Женка, както и Пенка Янкова.

Купела за кръщене

В края на 2018 г. и началото на 2019 г. се появява проблем. След обилни дъждове кухненското помещение на църквата се наводнява в близост до северната външна стена. Причината е очевидна, тъй като първият етаж на пристройката е вкопан на около 70 см. в земята, тоест той е избено помещение. За отстраняване на проблема се правят два опита. При първия се изкопава почвата близо до стената на определена дълбочина и същата се обмазва с водонепропусклива смес, но това се оказа недостатъчно. При втория през януари на 2019 г. се сформира бригада от доброволци. Майстор-тръбар Васил Калифаров, а помощници – Коци, Валери Петров, д-р Веселин Стоянов, Иво Попов, Иван Герджиков, полк. Севдалин Спасов, Димитър Янков, Жулиан Жеков, Атанас Неделев, Венелин Иванов, Борислав Щъркелов и Николай. Разкопава се почвата в близост до външната стена на зида до основите му. Зидът се обмазва със специална изолираща смес и се инсталира отводняваща тръба на определена дълбочина под земята.

Външната отводнителна тръба се свързва с канализационната система на терена

Изкопаване на траншея в близост до външните зидове на кухнята

Васил Калифаров – тръбарската професия изисква много познания и опит

Закопаване на отводнителната тръба

Отец Димитър също взима участие в работата

Васил Калифаров е един от майсторите на този ремонт

След ликвидиране теча в кухнята логично последва покриване на терена в близост до северната стена с плочки.

Иван Герджиков и Сашо Караджов са майсторите-плочкаджии, а Димитър Янков е помощника

През лятото на 2021 г. по искане на отец Димитър Димитров се извършва преустройство на олтара и иконостаса. Те се преместват от втория етаж на пристройката и слизат на нивото на основния под в централна зала. Централната стълба е премахната, изгражда се Свети Престол в олтара от цимент. Това преустройство е съобразено с каноните на Българската православна църква. Майстори са Сашо Караджов, Иван Герджиков, Димчо Паунов, Николай Лачев и Христо Ковачки. Финансов спонсор на работата е семейството на д-р Росица Шишкова.

Олтарът и стълбите преди преустройството

Църковна служба по време на преустройството на олтара

Преустроеният олтар е на нивото на пода в основната сграда, централните стълби са премахнати

След преместване на олтара на негово място се оформя зала за православно обучение и пространство за библиотеката, наследена от читалище „Родина". Фирма Ambry Design изработва по размери на място 5 библиотечни етажерки, в което Михаил Бояджиев подрежда голяма част от книгите на български език от родни и чуждестранни автори. Пенка Янкова и сина ѝ Пол купуват бюро и го донасят в това помещение. Пол купува лаптоп и инсталира счетоводна програма, която да се ползва от новата касиерка на църквата Пенка Лукач. Михаил Бояджиев осигурява интернетна връзка на лаптопа.

След цялостното завършване на ремонта и преустройството е удоволствие да се благоустрои терена около сградата – цветни лехи, декоративни храсти и пр.

Отговорността за цветните лехи около църквата е на жените от дружество „Българска роза"

Стопанките на църквата с радост се грижат за вече израсналите храсти

Коци е активен в много посоки включително и по благоустрояването на терена

За косенето на тревата около църквата обикновено се грижи Димитър Янков

Пол Янков полива цветните лехи

МАЙСТОРИ И ПОМОЩНИЦИ ПРИ РЕМОНТА НА СГРАДАТА

Майстори и помощници при реконструкцията и ремонта на църквата

Майстори

Ангел Ралинов
Васил Калифаров (Тръбата)
Генчо Генчев
Димитър Чучуров (Митака)
Димчо Паунов
Емил Атанасов (Рибаря)
Емил Йотов (Мустака)
Иван Гатев
Иван Герджиков
Илко Мечкански
Кольо Иванов (Пазарджик)
Константин Иванов
Митрополит Даниил
Николай Лачев
Николай
Петко Русинов
Петър Горанов (Пешо плочката)
Сашо Караджов (Пазарджик)
Славен Спасов
Спас Кузев
Стефан Петров
Юрий Донов

Помощници

Борислав Щъркелов
Валери Петров
Даниела Ценова
Димитричка Атанасова
Димитър Янков
Димка Щъркелова
Евгения Димитрова
Йона Сариева
Константин Иванов
Красимир Кръстев
Кристин Александър
Лиляна Тинкова
Мария Папазова
Мирослав Ценов
Михаил Бояджиев
Пенка Песев-Лукач
Пенка Янкова
Светлана Сапунджиева
Фани Лейн
Чавдар Кръстев

Илко Мечкански, – технически ръководител на ремонта и преустройството на църковната сграда. Доказва, че е истински майстор с разностранни умения и златни ръце

Константин Иванов, много работлив, универсален майстор и помощник, в определени случаи играе ролята на втори технически ръководител на работите

Любомира Бинева, дизайн и изготвяне на цялостен проект на иконостаса, табелите и логото на църквата.

Заедно със съпруга си д-р Веселин Стоянов, дарява много икони и църковни потреби

Доктор Веселин Стоянов, заедно със съпругата си Любомира Бинева дарява много икони и църковни потреби

Михаил Бояджиев, постоянен помощник на Илко Мечкански. С ентусиазъм поставя началото на строителните работи като започва демонтажа и разрушаването на пейките от старата църква

Борислав Щъркелов, постоянен и старателен помощник на Илко Мечкански

Димитър Янков, доайена на емигрантите, много активен и деен помощник в много отношения

Петър Горанов, изключително опитен и надарен майстор. Заедно с помощничката си Росица Йорданова работи две седмици по изравняване на подовете с цимент и покриването им с фаянсови плочки

Полковник Севдалин Спасов, офицер от българската армия и представител на България в MacDill Air Force Base, Тампа. Близък приятел на българската емигрантска общност, участва активно в ремонтните работи

Светлана Сапунджиева, избира и поръчва новите прозорци от тъмен алуминий в Home Depot. Намира фирмата Ronold Paradath, която монтира всички прозорци за един ден при минимална цена от 50 дол. на прозорец като дарение за църквата. На всеки прозорец Светлана монтира имитация на цветно стъкло от фолио по неин проект.

Спас Кузев и Николай Лачев, майстори-бояджии

Димчо Паунов, много надежден и опитен майстор, извършва голям обем електротехнически работи

Мирослав Ценов, надежден помощник

Валери Петров, ефективен майстор и помощник

Росица Йорданова, помощничка на Петър Горанов

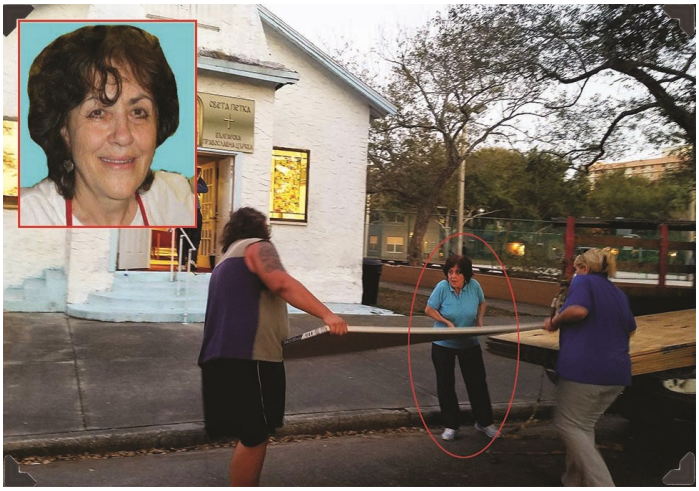
Димитричка Атанасова, активен и много деен организатор и помощник

Евгения Димитрова, ежедневен и деен помощник от първия ден на ремонта

Лиляна Тинкова, много работлива и дейна, участваща във всички видове работи

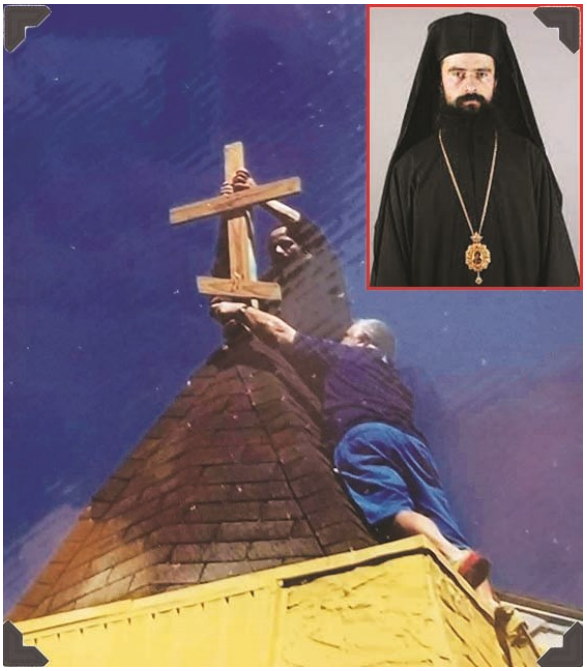

Пенка Янкова, изпълнява ролята на организатор и координатор,

при възможност се включва и като помощник

Димка Щъркелова, активна при изхранване на майсторите и помощниците

Отец Даниил, викарен епископ на Българската източноправославна епархия в САЩ, Канада и Австралия. Близък приятел на църквата, съгласува работите по църковния олтар и иконостас, на моменти се включва в ремонтните работи

Отец Димитър Димитров, настоящ редовен свещеник на църквата, на моменти участва в ремонта

Любен Тодоров, включва се с транспортни и товарни работи при ремонта

Йона Сариева и Андриан Первазов, участват в спомагателни дейности

Даниела Ценова, много активна в църковните дейности

Мария Папазова, активна по някои спомагателни дейности

Николинка Бояджиева, активна по някои спомагателни дейности

Христо Ковачки (в ляво), помощник на отец Димитър. Работлив и технически грамотен, по професия медицински работник. Заедно с отец Димитър двамата разглобяват олтара и го сглобяват на новото му място

Пол Янков, активен по някои спомагателни дейности

Ангел Ралинов, майстор, помощник на Илко Мечкански

Сашо Караджов

Славен Спасов

Дианка Петрова

Юрий Донов и Красимир Кръстев, майстори, изработват и монтират иконостаса и олтара

Иван Герджиков

Чавдар Кръстев

Николай

Пенка Песев-Лукач (горе), Кристин Александър (долу), Валя Дамян (вляво) и Фани Лейн (вдясно)

Доктор Росица Шишкова (вдясно), голям и редовен спонсор на парични суми за църквата

Соня Петрова, най-добрата готвачка и барманка

Мартина (в средата), Стефани и Мерлин (отстрани, дъщери на отец Димитър Димитров), прилежни помощнички в кухнята

ЦЪРКОВНИ СЪБИТИЯ

Свещеници, служили в църквата

Йерей Атанас Мегеров - свещеник на църква „Св. Георги Победоносец” в О
рландо, временно отслужва литургии от 2016 до 2019 г.

Отец Любиша – гостуващ свещеник от сръбската православна църква „Света Петка“ в Орландо, 2016 г.

Отец Божидар Димов – гостуващ свещеник от църква „Света София“ в Чикаго, 2016 г.

Негово Високо Преосвещенство Даниил, викарен епископ на митрополията в САЩ, Канада и Австралия, 2017 г.

Отец Йован Тодорович – гостуващ свещеник от сръбска православна църква в Сейнт Питърсбърг, 2017 и 2018 г.

Негово Високопреосвещенство Йосиф митрополит на САЩ, Канада и Австралия, 2018 г.

Протоирей Иван – гостуващ свещеник от църква „Света Троица“ в Сейнт Луис, 2018 г.

Иеромонах Юстин Зографски – гостуващ свещеник от българската света обител „Свети Георги Победоносец – Зограф“, 2019 г.

Йерей Димитър Димитров – постоянен свещеник на църквата, от 1 септември 2019 г. до момента

Храмът „Света Петка" отслужва първата Света литургия на 4 декември 2016 г., само няколко дена след закупуване на сградата. Тя е по повод на Никулденските празници (Св. Варвара, Св. Сава и Св. Николай). Отслужена е от отец Божидар от Чикаго съвместно с отец Атанас от Орландо. Тогава е обявено решение на настоятелството, че църквата ще бъде на подчинение към Българската Патриаршия, а също така че обслужващ свещеник след освещаване на църквата ще бъде отец Атанас. На тази първа литургия олтарът е импровизиран от донесени от Любомира Бинева икони, наредени върху столове с покривка върху тях.

Първата литургия се отслужва от отец Божидар Димов от църква „Света София", Чикаго и отец Атанас Мегеров от църква „Свети Георги", Орландо. Вижда се импровизирания олтар от икони, донесени от Любомира Бинева, подредени върху столове, застлани с покривка

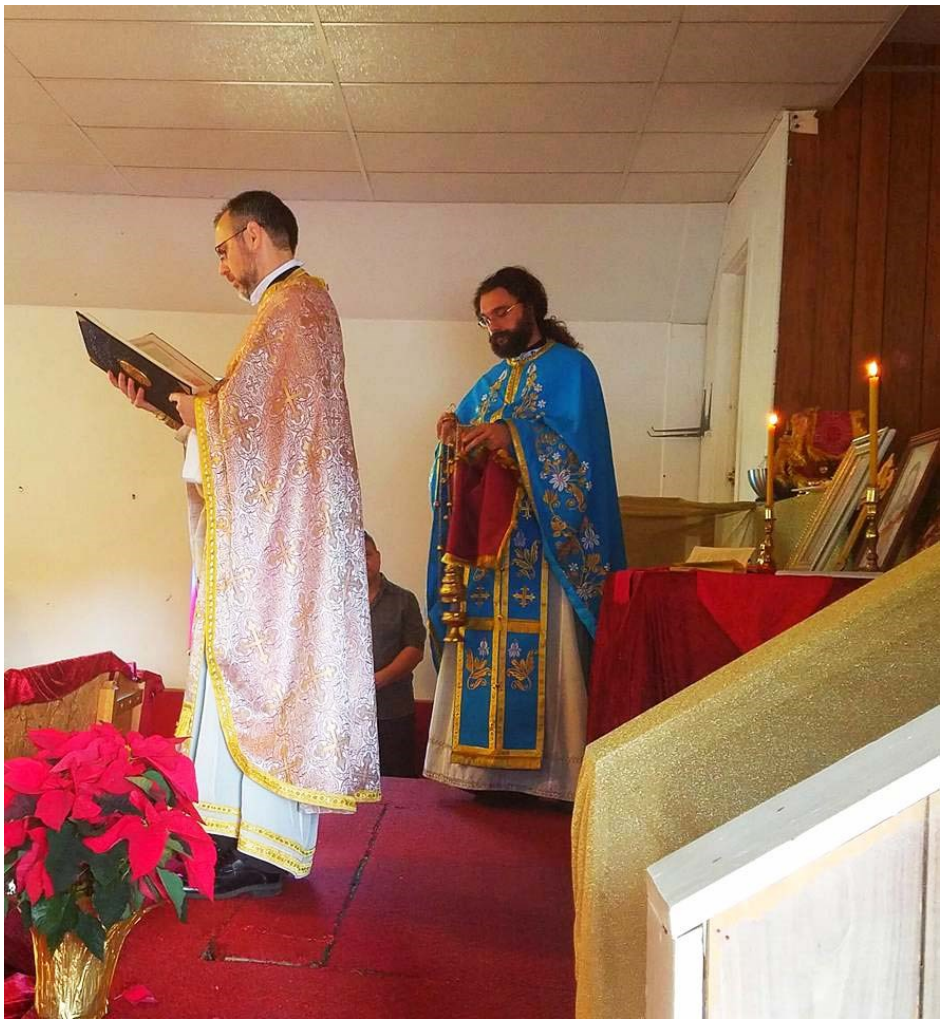
Първата Света литургия в ново закупената църква се провежда при голямо посещение в импровизирани условия

Любомира Бинева и съпруга ѝ доктор Стоянов поръчват 6 големи икони от България, изрисувани в манастир и ги даряват на църквата като осигуряват безплатно и транспорта им дотука.

Иконите са наредени импровизирано на маси, застлани с червена покривка

На 26 декември 2016 г. е отслужена Тържествена Рождествена Литургия от отец Атанас Мегеров и отец Любиша от сръбската църква „Света Петка" в Орландо

Отец Атанас Мегеров и отец Любиша

По време на ремонта на църковната сграда в началото на 2017 г. литургиите се отслужваха в импровизирани условия в основната зала, вън от сградата или в кухненското помещение.

Отец Атанас от Орландо отслужва литургия при импровизиран олтар

Литургии се отслужват и отвън по време на ремонта на сградата

Литургии в кухненското помещение по време на ремонта на църквата

Първото голямо тържество в новата църква е по повод на Великден 2017 г. За него на 12 април специално пристига Негово Високо Преосвещенство Даниил, Викарен Епископ на метрополията САЩ„ Канада и Австралия. Той отслужва всички литургии по случай Великденските празници, а също участва в българския пикник на Данчова поляна.

Посрещане на Негово Високо Преосвещенство Даниил

от църковния актив

Негово Високо Преосвещенство Даниил отслужва великденска проповед, 2017 г.

Негово Високо Преосвещенство Даниил на пикника

заедно с членовете на женското дружество

Даниил Видински

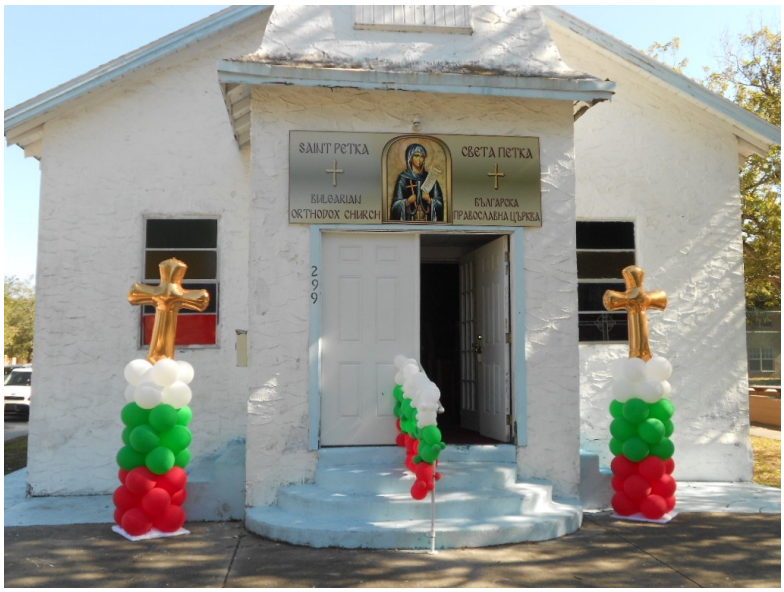
Даниил е висш български православен духовник. Роден е на 2 март 1972 г. в Смолян, България, със светското име **Атанас Трендафилов Николов**. Завършва основно и средно образование в родния си град, след което отбива военната си служба. През 1996 г. започва да учи английска филология в Софийския университет „Свети Климент Охридски", но на следващата година се прехвърля в Богословския факултет на същия университет, който завършва задочно през 2002 г. През 1997 г. е приет като послушник в Хаджидимовия манастир под духовното ръководство на митрополит Натанаил Неврокопски. На 7 август 1999 г. е постриган от него в монашество и на следващия ден е ръкоположен за йеродякон. На 21 юли 2004 г. е изпратен на послушание в Роженския манастир „Рождество Богородично" и на 27 ноември е ръкоположен от епархийския му архиерей за йеромонах. На 1 юни 2006 г. е възведен в архимандритско достойнство. На 20 януари 2008 г. е ръкоположен за епископ с титлата драговитийски и е назначен за викарий на неврокопския митрополит. Ръкополагането му е извършено от патриарх Максим Български. Преминава като викарен епископ в американската, канадска и австралийска епархия през 2011 г. Тази длъжност заема до 4 февруари 2018 г., когато е избран за видински митрополит.

През месец юли 2017 г. Пенка Янкова и Пол Янков участват като делегати на Вселенския църковен събор, който се провежда в най-старата българска църква в САЩ (110 годишна) "Holy Trinity in Madison" в щата Уисконсин. Пол Янков изнася доклад с информация за купуване на църквата, даденото ѝ име и проведените ремонти по православните канони. На събора църквата е официално призната от Българската Патриаршия в Ню Йорк начело с Негово Високо преосвещенство Йосиф, Митрополит на САЩ, Канада и Австралия. Там дядо Йосиф нарежда на Пенка Янкова отец Атанас Мегеров да провежда службите в нашата църква докато се намери постоянен свещеник.

Църковен събор през юли 2017 г., Пол Янков изнася доклад

Освещаването на храм „Света Петка" се извършва от Негово Високо Преосвещенство епископ Даниил и от отец Атанас от Орландо на 14 октомври (Петковден) 2017 г. Епископ Даниил предава архипастирското благословение на митрополит Йосиф и дава като пример живота на света Петка Търновска за доближаването до Бога и поздравява сънародниците ни в Сейнт Питърсбърг с ново осветения храм. Пожелава им често да се събират в църквата на молитва и винаги да се уповават на молитвеното застъпничество на света Петка Търновска. В няколко последователни дни се отслужва Вечерня, Утриння и Тържествена Света литургия. Извършва се и литийно шествие – обикаляне на храма с иконата на Света Петка.

Празнична украса на църквата по случай тържественото събитие

Негово Високо Преосвещенство епископ Даниил и отец Атанас отслужват литургия

Обща снимка на участващите в освещаване на църквата, октомври 2017 г.

По това време се извършват литургии веднъж в месеца в съботен ден от отец Атанас Мегеров от църква „Свети Георги", Орландо. При негова заетост за службите идва отец Йован Тодорович от сръбската църква в града. Той отслужва две литургии:

Света литургия за Възкресение Христово през април 2017 г.
Света литургия за Рождество Христово през декември 2018 г.

Димитричка Атанасова (вече покойница) с помощта на отец Атанас създават църковния хор. Тя обучава нови хористки, една от най-добрите е Маргарита Тодорова. Общо 7 – 8 души знаят песните на литургията.

Отец Атанас отслужва литургия

Църковният хор се справя отлично. Отляво надясно: Борислав Щъркелов, Димка Щъркелова, Димитричка Атанасова и Маргарита Тодорова

На 14 октомври 2018 г. църква „Св. Петка" тържествено отпразнува за втори път своя храмов празник. Специално за целта пристига епархийският Митрополит на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, който благословя храма. В навечерието на храмовия ден Негово Високопреосвещенство отслужва Вечерня и Петохлебие. След това на среща с църковното настоятелство дядо Йосиф се запознава подробно с енорийския живот. Изразена е голямата нужда от български свещеник за многобройната църковна община в района. На самия празник преди светата литургия дядо Йосиф постригва за четци пет български младежи, които с радост помагат по време на архиерейската велелепна служба. Самата литургия е отслужена от дядо Йосиф заедно с енорийския свещеник на Българската православна църква „Св. Георги Победоносец" в Орландо отец Атанас Мегеров и иподякон Боян. След службата Митрополит Йосиф благословя трапезата с разнообразни български ястия.

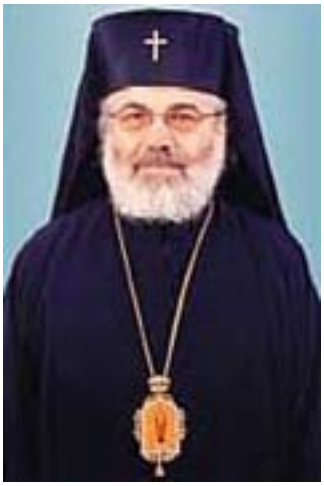
Негово Високопреосвещенство митрополита на САЩ, Канада и Австралия Йосиф и отец Атанас отслужват литургия

Дядо Йосиф освещава храната

Обща снимка на храмовия празник на църквата с дядо Йосиф

Митрополит Йосиф Американски, Канадски и Австралийски

Йосиф II е епископ от Българската православна църква, от 1989 г. американски, канадски и австралийски митрополит. Роден е в село Славовица, Пазарджишко на 6 декември 1942 г. със светското име **Иван Благоев Босаков**. Основно образование получава в Славовица. От 1956 до 1961 г. учи в Софийската духовна семинария. От 1966 г. учи в Софийската духовна академия, която завършва през 1970 г. Митрополит Максим Ловчански го постригва на 12 април 1970 г. за монах в Троянския манастир при игумен архимандрит Геласий. На 3 май 1970 г. е ръкоположен за йеродякон от митрополит Максим, а на 27 декември 1970 г. и за йеромонах и е назначен за протосингел на Ловчанската митрополия. Когато митрополит Максим е избран за патриарх, през юли 1971 г. той го назначава за протосингел на Софийската епархия. От 10 октомври 1971 г. Йосиф специализира в Москва, където руският патриарх Пимен с благоволението на Светия синод на Българската православна църква на 21 юли 1973 г. го въздига в архимандритско достойнство. След завръщането си в България, архимандрит Йосиф отново е протосингел на Софийската митрополия. На 7 декември 1980 г. е ръкоположен за велички епископ в катедралата „Свети Александър Невски" в София. За кратко е игумен на Троянския манастир, а после от 1 юни 1982 г. пръв викарий на софийския митрополит. На 1 април 1983 г. става управляващ Акронската епархия в САЩ, а на 17 април 1986 г. е избран за акронски митрополит. На 19 декември 1989 г., след закриването от Светия синод на Акронската и Нюйоркската епархия и възстановяването на Американската и Австралийска епархия на 18 декември, е избран за митрополит на възстановената епархия. По решение на Петия църковно-народен събор, проведен на 17 декември 2001 г. в София, титлата му е американски, канадски и австралийски митрополит. През юни 2008 г. митрополит Йосиф публикува свое обръщение към българския народ, в което иска прошка за всички, на които е навредил при контактите си с органите на Държавна сигурност преди 1989 г. С това той става първият български духовник, който публично признава за връзките си с тайните служби на комунистическия режим и обявява, че е готов да си подаде оставката и да се оттегли в манастир.

По случай Деня на Християнското семейство и младежта 21 ноември 2018 г. протоирей Иван от църква „Света Троица" в Сейнт Луис отслужва Светата литургия.

Отец Иван е един от свещениците, които се отзовават на молба за служение в църква „Света Петка“

За Великденските честванията през април 2019 г. в църква „Света Петка" гостува йеромонах Юстин Зографски от българската света обител Свети Георги Победоносец – Зограф. Той донася копие на зографската чудотворна икона, специално изографисана от атонските монаси за Флорида. Иконата е изложена за молитви в църквата в продължение на две седмици от 18 април до 2 май. Той също донася и частица от мощите на Света Петка – Търновска както и парченце от нейната дреха – подарък от монахиня Анисия, игуменка на Владайския манастир „Света Петка". Йеромонах Юстин отслужва всички пасхални служби по случай Великденските празници.

Йеромонах Юстин от Зографския манастир отслужва Великденска литургия

Великденски литургии с йеромонах Юстин

Манастирът „Свети Георги Зограф", наричан още Зографски манастир е български православен манастир, който се намира в монашеската република Света гора на полуостров Атон, Гърция. Той е един от най-големите на Света Гора и стои на девето място в йерархията на светогорските манастири.

Владайският манастир „Света Петка" е действащ девически манастир и се намира се на около 1 км. от село Владая в подножието на Люлин планина. Манастирът е бил двупрестолен, посветен на две светици. Затова днес, носейки името на св. Петка в манастира са построени параклис и нова църква в чест на света Неделя.

През юли 2019 г. Пенка Янкова, Фани Лейн и Любомира Бинева участват като делегати на Църковния събор в Торонто, Канада.

Откриване на църковния събор

На 26.08.2019 г. председателката на църковното настоятелство Пенка Янкова получава новина от Митрополит Йосиф за назначаване на йерей Димитър Димитров като постоянен свещеник в църква „Света Петка", Сейнт Питърсбърг, Флорида. Той постъпва на работа като такъв на 01.09.2019 г. Светата литургия по случай храмовия празник на църквата на 14.10.2019 г. е отслужена от йерей Димитър, йерей Атанас от Орландо и протойерей Иван от Сейнт Луис.

Храмовият празник на църквата през 2019 г. е отслужен от трима свещеника

В храм „Света Петка" всяка година на 6 януари се празнува Богоявление (Йордановден). Отначало в църквата се отслужва Тържествена Света Литургия и се извършва тайнството Водосвет. След това всички отиват на морския бряг, където свещеникът хвърля кръста в морето. По-точно това е плажа на Coffee Pot с волейболните мрежи, адресът е North Shore Beach Volleyball Court, 901 N Shore Dr. NE, St.Petersburg, FL 337017

Отец Димитър и църковните активистки на Богоявление на морския бряг, 2020 г.

Отец Димитър хвърля кръста в морето

През последните две години (2021 и 2022) най-бърз и сръчен от участващите младежи е Ивайло Георгиев, който улавя кръста. Любопитна подробност е че той е „връстник" на нашата църква – пристига в САЩ през септември 2016 г., почти в момента на придобиване на църквата от българската общност. Ивайло работи като шофьор на голямо товарен камион.

Ивайло Георгиев с кръста и в шофьорската кабина на своя камион

СКРЪБНА ВЕСТ

На 13 март 2021 г. след кратко боледуване ни напусна Димитричка Атанасова, или както всички с любов я наричахме леля Диди, една от най-светлите, обичани и уважавани членове на нашата българска общност в Тампа бей. Тя от 15 години беше душата и сърцето на почти всички събития, които се случваха тук: създател и активен член на църковна организация „Свети Йоан Кръстител", женско дружество „Българска Роза", детски клуб „Радост", Първо българско читалище „Родина", училище „Родина". Тя беше една от основателките на българската православна църква „Света Петка" и активен член на църковното настоятелство, най-красивия глас на църковния хор, голям кулинар, организатор и участник в изборната комисия и българските изборите за президент и парламент. Беше не просто член и участник, а и двигател и организатор на събитията с активна гражданска позиция. Тя беше изключително уважавана и най-добрия приятел. Беше човека, на който винаги можехме да се разчита. Просветител и патриот, който се бореше с всички сили за запазването на българските традиции и обичаи. Беше прекрасен, добър и отзивчив човек, изключително почтена и с голямо чувство за дълг. Най-обичаната майка и баба.

Нищо вече няма да е същото без леля Диди, без нейната сърдечна и добра усмивка, болката и загубата е огромна.

Читалище Родина изказва най-искрени съболезнования на семейството.

Поклон пред светлата ѝ памет!

Читалище Родина

ПОСЛЕСЛОВ

Евангелието на Матей е първата библейска книга от Новия завет и едно четирите канонични евангелия. В него в глава 7:7 и 8 се казва:

„Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори."

Това библейско послание намира отлично доказателство във факта на придобиване на нашата православна църква „Света Петка" в Сейнт Питърсбърг. Още от годините на активност в църковната организация „Свети Йоан Кръстител" през годините 2009 – 2012, а след това в рамките на читалище „Родина" до 2016 г. инициативната група жени от дружество „Българска Роза" си постави амбициозната задача за купуване на общ „дом" на българите от района. Те бяха пример за подражание и увлякоха други българи в това начинание като превърнаха тази задача в мисия, в приоритет номер едно. А казват, че правилно поставената цел е наполовина постигната. Упоритият труд на тези активни жени имаше финансови резултати, но по-важното беше друго. Той им даде увереност на самите себе си, създаде прецедент на отдаденост на група хора към една благородна патриотична кауза. А такава кауза не е възможно да бъде винаги недостижима. Щастливият случай на изключително изгодната имотна сделка помогна, но по правило такъв случай отива при хора, които го заслужават. Той е награда от съдбата или Всевишния за проявената настойчивост през годините и най-вече за тежкия упорит труд. Мечтата се дава на човек или група хора само защото ще се даде и шанс за нейното осъществяване.

Така, доказването на едно послание на Библията чрез създаване на православен църковен храм на българите в Сейнт Питърсбърг придобива двойствена значимост.

ПРИЛОЖЕНИЯ

Интервю на автора с Димитричка Атанасова, 2017 г.

Димитричка Атанасова дава интервю в кухненското помещение на църквата, 2017 г.

Аз се казвам Димитричка Атанасова. В Щатите живея от 2001 г., тоест вече 16 години. Българите от района на Сейнт Питърсбърг и района се събираха на Данчова поляна, където празнуваха българските национални и традиционни празници. Това беше голяма радост за всички нас, когато сме заедно на тази поляна. Ние разговаряхме помежду си, че сме една от малкото нации, които нямаме храм, църква. При нужда посещавахме гръцки, сръбски и други църкви, което не говореше добре за нашата българска общност. И така на един Великден през 2009 г. или 2010 г. се събрахме няколко жени и с ентусиазъм решихме да създадем група женско дружество. Даже на гърба на една пластмасова чиния записахме имената на жените, които основаха това дружество.

И така, това женско дружество започна да мисли много сериозно какво може да направи за да може да си купим един истински църковен храм за всички българи. Решихме когато се събираме на пикници на Данчова поляна или когато наемаме зала за отбелязване на празници, ние жените от това дружество да готвим и предлагаме храна на българите и да я продаваме. Това ще бъде един от източниците на средства за построяване на този храм. Решението ни се оказа ефективно. И почти всеки месец правехме партита на Данчова поляна и предлагахме българска домашно приготвена храна. Хората започнаха постепенно да свикват с това нещо. По този начин ние създавахме едни прекрасни преживявания между българите и от друга – започнахме да събираме средства за определената ни цел. А именно за купуване на сграда, която да използваме едновременно за културен дом и за църква.

В този период на време се появи предложение да се основе църковна организация, макар и без сграда. Направихме общо събрание, дойдоха много хора и учредихме тази организация с името „Йоан Кръстител". Избрахме църковно настоятелство и започнахме да провеждаме мероприятия с една единствена цел – да събираме средства за наш църковен храм. За две години тази организация с активната роля на женското дружество събра около 42 хил. долара. Но видяхме, че по този начин много бавно ще се съберат необходимите средства. Направихме предложение да посетим всички български семейства и всяко от тях според възможностите си да направи дарение за да можем за по-късо време да съберем по-голяма сума. Трябваха поне 100 х. долара за целта. Но нашето предложение не се прие от настоятелството, влязохме в конфликт с него, започнаха да ни обиждат. И ние от женското дружество решихме да напуснем организацията. Част от българската общност не желаеха църква, а желаеха народно читалище. Добре тогава, решихме да събираме средства за народно читалище. И тогава женското дружество като ядро заедно с други хора основахме първото народно читалище „Родина". И отново започнахме да организираме национални и

традиционни празници с цел събиране на средства. И така от 2011 г. до 2016 г. съвместно с много труд и усилия успяхме да съберем една сума от около 32 хил. долара, което разбира се пак не беше достатъчна за купуване на сграда. Тогава помолихме наша българка, Светлана Сапунджиева, която беше станала агент на недвижими имоти да потърси подходяща сграда.

За наше учудване Светла за около 10 - 15 дена успя да намери една сграда, която е била баптистка църква. Тя е била обявена за продаване от 1 година за 70 хил. долара. Тя ни каза да отидем, да я видим и ако удовлетворява нашите потребности, ще се опитаме да я вземем. Ние дойдохме, разгледахме сградата, много ни хареса. Решихме, че ако свалят цената на 50 хил. долара, ще направим всичко възможно да я купим. Тя е в центъра на града, била е църква преди това. Казахме това на Светла. Това беше на 14 октомври 2016 г. – Петковден. И тогава си обещахме, че ако действително може да купим църквата, тя ще се казва „Света Петка". За наша радост и удовлетворение на другия ден Светла се обади и каза, че хората са съгласни да я продадат за 50 хил. долара. И тогава се обърнахме с призив до всички българи в района вкл. и чрез Фейсбук да съберем допълнителни средства за да закупим сградата. За наша радост в много кратко време, десетина дена доста българи се отзоваха. И по-точно 21 семейства дадоха суми от по хиляда долара, дори едно семейство дари 5 хил. долара. За 20 дена ние успяхме да съберем още 32 хил. долара. И така, на 6 декември 2016 г. успяхме да закупим сградата, която нарекохме българска православна църква „Света Петка".

Сградата е стара, строена преди 70 години и се нуждае от много ремонти. И ние решихме да направим този ремонт с помощта на тези българи, които желаят да помогнат. Така ще създадем един храмов дом и ще покажем на нашите деца, че никога не трябва да се забравят нашите български традиции и празници и макар далече от България трябва да останем винаги българи.

Интервю на автора с Любомира Бинева, 2017 г.

Любомира Бинева прави изявление пред автора на книгата, 2017 г.

Казвам се Любомира Бинева и съм дизайнер. Участвам с удоволствие в създаването на тази нова българска църква, защото смятам, че тя ще бъде обединителна точка за всички българи, които живеят в района. Имаме голяма нужда от нещо, което да ни обединява духовно. Когато хората са обединени, във всички други отношения ще вървят напред и каквото правят ще бъде по-хубаво и по-смислено. Надявам се, че църквата наистина ще има дълъг живот. И когато един ден хората дойдат да кръщават децата си в нея или да се венчаят в нея вероятно никога няма да се поинтересуват кой е участвал в нейното създаване. Но самият факт, че я има ще е достатъчен за да може всички, които по някакъв начин са попаднали тука в Сейнт Питърсбърг да се почувстват още веднъж българи. Те ще усетят топлина и нужда да идват тука отново и отново.

Интервю на Диана Тодорова, кореспондент на BIT с Димитричка Атанасова и Евгения Димитрова, 15 април 2017 г.

ДТ: Здравейте, ще помоля да се представите.

ЕД: Казвам се Евгения Димитрова, всички ме наричат Жени. И понеже съм една от най-старите и дългогодишните присъстващи тука в Сейнт Питърсбърг искам да кажа няколко думи за старите емигранти още от 80-те години на миналия век, за да отдадем почитта си към тях. Защото те имаха желанието и енергията да събират всички българи по това време. Споменавам специално Данчо или Хаджи Данчо, който беше инициатора да събира и помага. Те страшно много помагаха на всеки новопристигнал тука. И понеже нямахме никаква представа, че едно помещение или църква не е толкова лесно да се намери и плати, той реши, че всички тези начинания може да ги правим в един парк близо до неговата къща. И точно оттам започна тази тяхна инициатива за пикниците за всеки повод. И независимо, че нямаше интернет и Фейсбук всички българи без изключение се отзоваваха. Радвахме са на всяка една придобивка от това, че е дошъл нов човек и че му е помогнато. Аз се надявам, че ние след него продължаваме тази традиция. И затова този парк сме нарекли Данчова поляна, откъдето стартираха всички наши мероприятия през следващите години.

ДТ: Добре, благодаря ви.

ДА: Казвам се Димитричка Атанасова или баба Диди както съм известна сред българите в района на Тампа Бей. В Сейнт Питърсбърг, Флорида съм от 2001 г. и участвам от самото начало. От както съм дошла си говорим новодошлите помежду си, че единствената нация, която няма църква тука сме българите и румънците, но за тях сега не говорим. И още от онези години, 2001-2002 г. си мечтаехме и искахме да обединим силите си, но не знаехме как. По-късно, през 2010 г. точно на Великден създадохме женско дружество и оттогава сме стартирали нашата помощ и нашата енергия в името на българската общност за да имаме нещо. През 2012 г. женското дружество основа и Първо народно читалище „Родина". Смятаме, че читалището има по-голяма сила, по-голяма обществена значимост и представителност. Свързахме се с българското посолство и те ни подкрепиха. В читалище „Родина" имаме библиотека от книги на български език, в България някои организации ни дариха книги, а други организации ни помогнаха при транспорта на книгите. Тях ще преместим в църквата, където ще направим и офис. Женското дружество и читалището работиха с мисълта именно за построяване на българска църква, защото тя запазва традициите и българския дух.

ДТ: Какви мероприятия провеждате тука?

ДА: Читалището развиваше много голяма дейност. В нашия град съществува една международна организация СПИФФС, в която читалището е член от 5 години и всяка година в нашия град се провежда международен фестивал. На този фестивал ние имаме палатка като по този начин разпространяваме българската култура, традиции и кухня.

ДТ: Какво да очакваме тук да се случи на Великден? Имате ли някакви планове за бъдеще?

ДА: Преди това нека продължа с дейността на читалището. Тогава бяхме създали и детски клуб „Радост", където се занимавахме с децата на нашите българи. Впоследствие клуб „Радост" прерасна в българско училище, което е отделно от нас, но ние се радваме, че там се обучават децата. Така подчертавам, че основоположници на всяка инициатива, свързана с българската общност в района са женското дружество и читалището. В края на миналата 2016 г. помолихме Светла Сапунджиева, която стана агент за недвижими имоти да ни намери сграда или съответно помещение, тъй като нямаме възможност да строим нова сграда. В много кратък период тя откри тази постройка и в средата на ноември миналата година ние я закупихме с помощта на женско дружество „Българска роза", читалище „Родина" и частни дарители. Само за 16 дена ние успяхме да съберем сумата, която ни беше необходима.

ДТ: Кажете моля, колко често се събирате в църквата.

ДА: Тъй като сградата беше много стара, до този момент за 3 месеца ние положихме много труд за ремонта ѝ. Много българи майстори ни помогнаха, дариха доброволен труд за да може що-годе този голям празник Великден да го празнуваме на наша територия. Защото смятаме този храм като наша територия в чужбина. Затова много бързахме през тези 3 месеца да се направи основен ремонт. Ние нямаме постоянен свещеник, имаме един който идва за литургии от Орландо. Затова за този Великден ние поканихме владиката епископ Даниил от Ню Йорк да освети Великденските празници Той пристигна в сряда 12 април вечерта и от четвъртък ние имаме всеки ден сутрин и след обяд литургии на български език.

ДТ: Значи това е първия Великден, който ще чествате тука?

ДА: Да, това е първия Великден, които ще отпразнуваме тука. Досега ние наемахме други помещения.

ДТ: Колко души очаквате да дойдат на Великден тука?

ДА: Над 100 души, възможно е и около 200 души.

ДТ: Добре, благодаря ви много.

Интервю на Диана Тодорова, кореспондент на BIT, със Светлана Сапунджиева, 15 април 2017г.

ДТ: Здравейте, ще ви помоля да се представите с двете си и имена и да кажете каква е функцията ви в създаването на тази църква.

СС: Казвам се Светлана Сапунджиева и функцията ми е агент за недвижими имоти, на когото беше възложено намиране на сграда за женското дружество и читалището. Освен това съм член на настоятелството на църквата и съм жител на Сейнт Пит от времето на по-новата емигранти със зелени карти от 1995-97 година.

ДТ: Добре. А как дойде идеята за закупуване на тази църква, кой беше инициатора? Споменахте за група от жени, които са създали асоциация.

СС: Диди и Жени обясниха горе-долу предисторията на всичко. За мен нещата започнаха преди осем месеца, някъде в края на август и началото на септември 2016 г. Женското дружество и читалището ми възложиха задача с парите, които бяха събрани до момента - 33 хил. долара, да се намери стая или офис. Опитахме с къщи, но не се получи нищо. Тогава се обърнахме към настоятелството на другата църковна организация в района, за да видим дали не може да направим нещо съвместно. Не последва никакъв определен отговор и продължихме нататък. Тогава реших да проверя листингите за обществени сгради и открих сградата на настоящата църква, която беше листвана за 70 хил. долара.

ДТ: Значи това е била изоставена църква?

СС: Не, църквата не бе изоставена, но затворена. Това е семейна баптистка църква, историческа сграда, строена през 1933 г. Тя е била обявена за продан през февруари, а ние я открихме през септември 2016 г. Първата ми стъпка беше да се обадя на листинг агента на църквата, но тя ми каза, че е свалена от продажба. Оттук нататък мога да кажа, че по пътя си имахме само чудеса, и то добри чудеса. Бяхме закриляни във всяко нещо, което правехме. Листингът се върна обратно, ние направихме оферта за 50 хил. долара и започнахме да събираме пари. Това беше момент на голям ентусиазъм. На 14 октомври извиках жените да им покажа сградата, беше денят на Света Петка и тук имаше едно голямо дърво, което по-късно беше отрязано и под него си казахме : „Ако успеем да вземем тази сграда ще я наречем на името на Света Петка."

ДТ: А как успяхте да съберете парите?

СС: Аз вярвах, че българите ще се мобилизират. Офертата беше приета. За по-малко от два месеца успяхме да съберем общо близо 70 хил. долара за да стартираме както с покупката, така и с ремонта.

ДТ: За много кратко време сте успели да съберете тази сума...

СС: Да, както се казва - народът „за няколко деня тайно и полека порасна на няколко века" – всички се мобилизираха. Имахме много дарители, около 75 на брой, 21 семейства дариха по 1000 дол., имаме и частен дарител с 5 хил. долара, 33 хил. долара са на женското дружество и читалището. Другото малко чудо беше, че в процеса на преговорите успяхме да свалим цената с още 5 хил. долара. Така за фантастичната цена от 45 хил. долара успяхме да купим тази сграда в центъра на Сейнт Пит.

ДТ: Та това е много добра сделка!

СС: Да, това е фантастична сделка и е едно от чудесата. Причината за това е, че църквата беше стояла известно време за продажба и тази съседна зона тук е парк, а сградата в него е нещо като американско читалище (City center) и вероятно ако беше останала още известно време непродадена градската управа щеше да я вземе. Така, че фамилията, която притежаваше църквата, беше изключително склонна да ни направи отстъпка в цената. Тоест, ако бяхме открили сградата по-рано щяхме да платим може би двойна цена. С други думи бяхме на точното място във точното време, затова казвам, че Света Петка ни закриляше. Друг шанс, който имаме е, че всички земи наоколо представляват парк, не са частна собственост и затова може да ги използваме. Тоест разполагаме с една огромна земя около църквата. Освен това имаме много паркоместа, може да се паркира по дължината на цялата улица и освен това да използваме паркинга на City Center. Значи могат да паркират над 100 коли, което е много трудно за град като Сейнт Пит. Сега за мястото. Сейнт Пит е един много бързо развиващ се град, много популярен и в основата на бума е даунтауна, центъра на града. А нашата църква се намира точно в даунтауна и то в северната му част, която е по-желана от южната и това е един невероятен шанс. С други думи, тя може да се сравни с църквата със същото име на ул. Граф Игнатиев в София, градски тип църква. Размерът е среден, когато я купихме имаше пейки за 150 човека и по документи тя може да събере 150 човека, но оптимално е 100. На първата литургия имахме много хора, присъстваха между 90 и 100 души. Това е много добър размер сграда за нашата българска общност. Аз знам, че преди години в Сейнт Пит имаше около 3 хил. българи, а в района на Тампа Бей още повече. Като имаме предвид колко са религиозни българите и колко хора се събират на литургия, смятам, че този размер църква може да събере всички, които искат да празнуват религиозните празници.

ДТ: Кое е следващото събитие, което ще се случи тук?

СС: Със сигурност мога да кажа, че едно от следващите събития ще бъде честване на празника на Света Петка на 14 октомври. Но през летните месеци ще има голяма пролука, защото хората са във ваканция и така църквата ще функционира главно през другите месеци. Досега всеки месец имаме литургия, наш свещеник е Атанас Мегеров от Орландо. Това е другото малко чудо – това, че в този момент имаме свещеник, който е само на 1 час път от тук и може да идва. В противен случай трябва да плащаме самолетен билет на свещеник от по-далече.

Искам да кажа нещо повече за сградата. Освен тази зала, която е 1500 кв. фута долу има кухня, в която може да се приготвя храна и по време на литургиите да се продава храна. Отец Божидар от Чикаго, който беше тука ни каза, че църква се гради с любов и радост. Точно такъв беше и нашия случай. Ние започнахме с ентусиазъм, но беше голяма битка.

Основите на сградата бяха наново изцяло изградени. Освен дарителите на пари трябва да спомена майсторите, които работиха по над 8 часа на ден. Бяхме като „опълченците на Шипка", защото гонехме срокове. Единият срок беше деня на изборите на 26 март, които преминаха при голям успех. А вторият срок беше настоящото събитие - литургията за Великден. Ремонтът на сградата започна на 9 януари и това, което виждате е направено само за 3 месеца. Сградата беше закупена предсрочно на 18 ноември, клозинга беше насрочен за 9 декември, но ние събрахме парите предварително и купихме сградата предсрочно. Ремонтните работи не бяха никак лесни – целият под е преустроен. Имаме майстор за поставяне на плочки (Пешо Плочката), който само за 2 седмици успя да направи целия под от над 1000 квадрата и ние успяхме да проведем изборите тук. Това беше рекорд. И всички други, които участваха тука поставиха своите малки рекорди със своя безвъзмезден труд. Има списък на тези доброволци, които дадоха много от себе си, но не искам да отегчавам зрителите с имена, може да пропусна някой.

Освен това тази зала нямаше да изглежда така, ако не бяха нашите по-големи дарители. Тези икони, които са истински и не са репродукции бяха поръчани и доставени преди седмица от България. Те са дарение от нашата дизайнерка Любомира Бинева, която даде поръчка на български художници и пое разходите по доставката със самолет. По нейн проект е това лого и табелата на църквата. Олтарът също ще бъде по нейн проект.

Самото преустройство на църквата стана с помощта на български архитект от Мисури, който дойде на място и ни даде идеи. Тук имаше баптистки басейн за покръстване, който се разби и се направиха тези стълби. Това беше едно гигантско преустройство.

Също така получихме дарение от фирмата Florida Seating на Мария Николова 100 стола и маси, които са много красиви и създават тази елегантна атмосфера. Те се вписват идеално с църковните пейки, които наследихме от баптистката църква.

Друг голям дарител, който предстои да даде своя принос е фирмата за кухни Ambry Design, която ще инсталира в долната част цялото кухненско обзавеждане. Значи без тези хора, без дарителите, без майсторите всичко това нямаше да се случи.

ДТ: Добре, доста изчерпателно беше.

СС: Църквата е такава каквито са и хората. Аз на всички българи, които идват при нас да даряват казвам: „Църквата ще е такава каквато всички я направим и каквито сме ние, тя е наше огледало"

Ето тук е Мишо Бояджиев, той е един от големите ентусиасти българи. С него фактически започна голямото преустройство на 9 януари . Тази дата беше първата възможност, защото преди това се провеждаха литургии. Началото беше с разбиването на тези изключително тежки пейки, които заемаха цялото пространство. Това го направи той. С всичките тези жени, които ги виждате заедно сме носили пейки, тухли, греди: бяхме наистина като опълченците на Шипка. Това беше една голяма битка.

Какви са амбициите? Моите специално са да имаме една уникална българска сграда, но вероятно това ще бъде за втория етап, тъй като парите за първия етап са почти изчерпани. И по-конкретно, църквата отгоре да има българско кубе, български облик и да се различава от сръбските и гръцките църкви. С голяма гордост трябва да кажа, че църква „Света Петка" е единствената българска църковна организация, която има готова собствена сграда в периода на новата емиграция. Това беше потвърдено от епископ Даниил, защото е трудно да се направи такава статистика. Сградата е в центъра на града на страхотно място, което се развива много бързо, само на 50 метра има мезонети за милион долара. Рано или късно сградите наоколо, които принадлежат на ситито ще бъдат заменени с частни инвестиции – процес, който протича в целия град. Тъй като сме успели да вземем сграда в един

толкова перспективен район, моята лична амбиция е тази сграда да стане много красива отвън. Може би ще трябват още доста пари, но времето е пред нас. Децата, които идват тук, бебетата, те ще продължат това дело. Така че когато някой има гости в Сейнт Пит, да дойде тук, да запали свещ и да каже: „Ето това е българската църква в Сейнт Пит" и да се гордее с тази сграда.

ДТ: Поздравления за големите ви усилия. Виждам, че вие се разчувствахте и аз също. И наистина ви пожелавам отсега нататък много години наред църквата да съществува, да я градите повече и все по-красива да става. Предполагам, че с този репортаж много повече хора ще разберат за нея и ще поискат да ви помогнат за да я доразвиете.

СС: Имаме отворен форум за идеи, включително за какво да се използва тази зала. Има варианти да е чисто църковна, а също варианти тук да се провеждат концерти, изложби. Наоколо е арт дистрикт, в близост има музей на скулптурата. Моето начално мнение беше тя да има чисто църковно предназначение, но сега след преустройството мисля, че тук може да провеждаме и културни мероприятия. Но това ще бъде обект на решение на всички българи. Те трябва да кажат какво искат и ние ще се съобразим с това.

ДТ: Бъдете обединени тогава и вземайте решение заедно.

СС: Това е другото предназначение на храма – да обединява. Ние сме казали от самото начало, че вратите са отворени за всички. Във всяка българска общност центробежните сили са по-големи от центростремителните, но функцията на храма е да привлече тука всички. Аз съм убедена, че това ще стане, защото храмът е достатъчно голям за целта.

ДТ: Благодаря.

Предаване на BIT телевизия за новата църква, 17 април 2017 г.

Говорители:

Тази година Великден беше още по-празничен за българите, които живеят в градчето Сейнт Питърсбърг в щата Флорида. За първи път те посрещнаха един от най-големите християнски празници в своя собствена църква. През какви препятствия преминават нашите сънародници там за да отвори врати храмът ще разберем от нашия кореспондент в слънчевия щат Диана Тодорова. Здравей Диана.

Диана Тодорова:

Здравейте колеги. Много са препятствията, през които са минали хората, живеещи в Сейнт Питърсбърг. Основно това са били финансови проблеми, защото те са съумели да съберат парите за купуване на тази църква само в рамките на 3 месеца. След това е трябвало да построят, направят реконструкция, да променят интериора и екстериора също така в рамките на тези 3 месеца. За щастие, обаче, те са намерили изключително много доброволци, ко-

Диана Тодорова, кореспондент на BIT телевизия за Флорида

Обиколка на църквата на първия Великден през 2017 г.

Великденска литургия вътре в църквата, април 2017 г.

ито са се отзовали да помогнат и да съберат както парите така и да реконструират църквата и вече се радват на щастието да празнуват всички наши български празници в българска църква. Предлагам ви да видите повече в следващия репортаж.

Димитричка Атанасова:

Димитричка Атанасова и Евгения Димитрова дават интервю за BIT телевизия

По-новодошлите българи в последно време си говорихме, че единствената нация, която няма църква това бяхме ние, българите. Още през годините 2001 – 2002 мечтаехме да обединим силите си, но не знаехме как точно да постъпим. Беше точно Великден 2010 г., когато създадохме женското дружество „Българска роза" и оттогава стартирахме нашата помощ, започнахме да даваме нашата енергия и въобще всичко в името на българската общност за да имаме нещо като собствен дом.

Светлана Сапунджиева:

Светлана Сапунджиева на интервюто

В края на август, началото на септември 2016 г. женското дружество и читалището ми възложиха задача с парите, които бяха събрани дотогава 33 х. долара да има намеря някаква стая. И разбира се, с тази сума е много трудно да се намери нещо, каквото и да е. Опитахме с къщи, не се получи. Тогава реших да проверя директно комерсиалните листинги и открих тази църква, която беше листвана за 70 х. долара. Първата стъпка беше към агента, но той каза на агента на църквата, че тя е свалена от листинга и не се предлага за продажба. Това беше първата спънка. Оттам насетне имаме само чудеса по пътя си и то само добри чудеса.

Диана Тодорова:

В последствие се оказва, че църквата отново се връща на пазара на имотите като Светлана прави предложение за покупка за 50 х. долара, въпреки, че разполага само с 30 хиляди.

Светлана Сапунджиева:

На 14 октомври 2016 г., деня на Света Петка бяхме тук с жените, там имаше едно дърво, което после бе отрязано и си казахме, че ако успеем да купим тази сграда, ще кръстим църквата на името на Света Петка. Аз вярвах, че българите ще се мобилизират и така стана. За много кратко време, 16 дни, беше събрана сумата от 50 х. долара и после за около 2 месеца събрахме още 33-34 х. долара за да стартираме както с покупката, така и с ремонта на сградата.

Диана Тодорова:

Общо 75 са дарителите, спомогнали да се събере тази сума. В процеса на преговорите Светлана успява да договори покупката само за 45 х. долара. А локацията е точно в центъра на Сейнт Питърсбърг. Ремонтните работи се извършват в рамките на 3 месеца и то само от доброволци.

Светлана Сапунджиева:

Размерът на сградата е среден, по документи тя може да събере 150 човека, но номинално е за 100 души. На първата литургия ние преброихме хората, бяха между 90 и 100 души, защото някои влизат, а други излизат. Това е много добре за нашата общност от българи. Всеки месец ние правехме литургия тука. Наш свещеник е отец Атанас Мегеров от Орландо и това е другото чудо, защото той може да идва само за около 1 час от Орландо.

Диана Тодорова:

Следващите цели на българската общност са свързани с подобрителни дейности към облика на църквата и популяризирането ѝ с цел привличане на повече българи в района.

Светлана Сапунджиева:

Аз имам желание тази сграда да стане много красива, трябва да съберем още пари. Времето е пред нас и тези, които идват след нас, бебетата, те ще продължат това дело. Така че, ако някой има гости в Сейнт Пит да дойде тука и да каже: „Ето, това е българската църква в града ни.“ И да се гордее с това. И тука както във всяка българска общност центробежните сили са по-големи от центростремителните, но функцията на храма е да привлече всички тука. Аз съм убедена, че това ще стане, защото храмът е достатъчно голям за да събере всички.

Диана Тодорова:

Благодарение на усилията на женското дружество всички хора могат да присъстват на пикниците, организирани от него по случай прекрасните български празници. За това много помага наличието на свободна площ около църквата.

Говорители:

Точно така, Диана, това е много хубав повод за гордост и още едно доказателство, че българите зад граница могат да бъдат много обединени в името на такива добри каузи.

Изявление на Пенка Янкова, председател на църковното настоятелство

Аз съм председател на църковното настоятелство на църква „Света Петка" още от основаването ѝ както и една от основателките на църквата. Още от 2009 г. аз бях заместник-председател на женското дружество. От тогава започнахме да организираме пикници и да готвим храна за българите на една поляна, наречена „Данчова поляна". Преди това българите си носеха своя храна на пикниците, но ние ги научихме да купуват нашата храна, така събрахме известна сума, която после я използвахме за купуване на църква „Света Петка". Този женски колектив от 15 жени много се стараехме, много работа вършехме. В началото ние бяхме част от една друга църковна организация – „Свети Йоан Кръстител" като стремежът беше да купим църковна сграда, където всички българи да могат да се помолят за добро или за лошо. Но църковното ръководство на тази организация не се отнесе добре с нас. Тогава ние се оттеглихме и създадохме Първо народно читалище „Родина". Включиха се около 200 души и ние пак започнахме да готвим и събираме пари от пикници с цел да купим сграда. Църковната организация не ни даде никакви пари при раздялата, въпреки че голямата заслуга за дотогава събраните пари беше наша.

И така, с читалище „Родина" ние започнахме от нула. С готвене и организиране на пикници полека-лека събрахме една сума от 33 х. долара. Тогава помолихме Светлана Сапунджиева, която е агент за недвижими имоти да търси помещение за купуване, каквото и да е – да бъде както църква така и читалище. За наш късмет тя успя да намери една стара църква, която беше срутена и в много лошо състояние. Ние помолихме Светла да направи оферта за тази сграда, независимо от нейното лошо състояние. На 14 октомври 2016 г. всички жени от дружеството отидохме до сградата, огледахме я и я харесахме. Църквата се продаваше за 70 х. долара, но успяхме да я купим за 50 х. долара (фактически 45 х. долара, бел.авт.). Датата 14 октомври беше денят на Света Петка и затова кръстихме църквата на името на светицата. Но за събиране на допълнителната сума ние с Димитричка Атанасова – Диди и Светла по цели нощи сме мислили как да осигурим тези пари. Членовете на дружеството дадоха по 1000 дол., но бяха необходими още. Тогава няколко жени започнахме една кампания за събиране на пари пред двете български кафенета, най-вече пред кафенето на Гина. Направихме снимка на сградата, показвахме я на българите и ги убеждавахме да направят дарение за купуване и ремонт на сградата. Голяма част от хората се отзоваха, и успяхме тогава да съберем общо 65 х. долара за да купим сградата и започнем ремонта ѝ. Събрахме се в къщи и избрахме ръководство на църквата: Пенка Янкова – председател, Димитричка Неделева – зам. председател, Димитричка Атанасова – касиер и Фани Лейн – секретар.

С Диди много мислехме кой да поканим да бъде ръководител на този обект за ремонт, трябваше да бъде опитен специалист. Спряхме се на Илко Мечкански, за когото знаехме, че има такива качества. Той се съгласи, като ние му обещахме да работи срещу заплащане. Събрах-

Събрахме се ентусиасти и изхвърлихме всички неща от старата църква. Първи започна Михаил Бояджиев, включиха се Димитър Янков, Константин Иванов, Боби и Димка Щъркелови, Соня и Валери Петрови, членове на женското дружество. С търсене на майстори и помощници се занимавах аз, живея от дълги години тука, хората ми имат доверие и като ги извикам, те се отзовават. Извиках Петър Горанов - Плочката, който покри с плочки пода на цялата сграда. Той работи една седмица отпуска (фактически 2 седмици, бел.авт.), взе си една работничка от неговите, на която плати за да му помогне да направят пода. Това беше кошмарна работа, всички хора тука носехме повече от 100 торби цимент и помагахме за да

се изравни пода, защото той на места беше изгнил и износен. След това извикахме Михаил Алексов, който донесе една тоалетна. Той заедно със Стефан Петров и Илко, направиха двата пода на тоалетните и Митко монтира там плочки, това беше сериозна работа. Илко извърши електрическите работи в сградата и долу в кухненското помещение, за това помогна и Димчо Паунов. Подът на кухнята се направи от Иван Герджиков и Славен. Сашо Караджов дойде и направи стените на бара в кухнята. Той и Иван Герджиков направиха тавана в кухнята. Константин Иванов направи голяма част от електрическата инсталация в кухнята. Сашо Караджов и Иван Герджиков оформиха стените на олтара. Траян , Константин Иванов и Димитър Янков боядисаха църквата отвътре. Георги Македонеца и сина му преустроиха таванната част на преддверието на църквата. Васил тръбата беше и е специалист по водопроводните работи, той смени всички стари тръби с пластмасови. Славен шпаклова преградна стена в ляво преддверие до тоалетната. Негово преосвещенство отец Даниил свали стария изгнил кръст. Аз намерих случайно минаващ човек с пикапче и го помолих да направи нов дървен кръст. Дойде Венко Любомиров и заедно с отец Даниил смениха стария изгнил кръст с нов. Благодарна съм на Константин Иванов, който разбира от всичко и поправяше всичко. Аз намирам хора, изпращам ги в църквата, той ги посрещаше и работеше заедно с тях и проверяваше какво са направили. Коци довърши електрическите работи, Димчо също помогна. Коци инсталира малкия климатик отстрани. През лятото на 2017 г., когато повечето българи заминават за България, тук останахме само аз и Коци. До момента в района на дясната тоалетна беше изградена стена на определена височина, но не догоре – значи имаше само дървена част и колове нагоре и трябваше да търся майстор, който да затвори това пространство. Намерих един човек, но той не дойде. Впоследствие ми се обади един друг човек, който се казва Николай и той обеща да го направи. Преди това той е работил към някаква строителна фирма, а тогава работеше като таксиметров шофьор. И той дойде, купихме материали и заедно с Константин затвориха цялата тоалетна и тавана, направиха го перфектно. Илко престана да се занимава с ремонта и Коци продължи нататък като водещ ремонтите. Траян, Коци и Димитър Янков боядисаха цялата църква отвътре, на Траян платихме определена сума. Отвън църквата се боядиса от Спас и Колю, Спас е големият майстор, а Колю дойде да помага.

Олтарът беше оформен вече, но трябваха икони. Тогава ми се обади едно семейство – доктор Веселин Стоянов и жена му Любомира и предложиха да помогнат. Те са искали да правят църква в Сарасота, но там са станали кавги и нищо не са направили и затова дойдоха при нас. И те поръчаха всички тези икони. Любомира донесе от къщи икони и с тях направихме един импровизиран олтар върху столове с покривка върху тях. Впоследствие тя и доктор

Стоянов поръчаха икони в България, които бяха изрисувани в манастир. Те дариха направата на иконите и транспорта им от България дотука. Казах преди, че аз се занимавах с търсене на майстори и помощници, които да работят тука. Намерих един човек, Юри Донов, който в Орландо е правил олтари. Преди това да кажа за иконостаса. Отделните елементи на иконостаса ги търсехме по-евтино в различни магазини, защото по принцип те са скъпи: Евгения Димитрова –Женка, Диди и Любомира, след това ги боядисваха в кафяво. И тогава дойде Юри с неговия приятел Красимир фактически да сглоби и монтира иконостаса. Дървената част на иконостаса я направиха те, срязаха я на определени места, където поставиха икони или дърворезба. Те донесоха тука машини за това, рязаха и в Орландо, това беше огромна работа. Тогава помолихме отец Даниил да ни помага и да казва какъв трябва да бъде иконостаса според каноните на нашата православна църква. Любомира и мъжа ѝ поръчаха още много икони, стойките поръчах аз. Иван Доцински от фирма Ambry Design изработи горната част (арката) на иконостаса, а един друг човек, който помага на Любомира, го инсталира на място**.** Интересно беше как направихме светия престола в залата на църквата. За него Любомира изработи проект и се използваха изрязани парчета от стари мебели. Това беше прекрасно, защото един такъв престол, купен, струва около 4 х. долара, а ние в този момент не бяхме в състояние да платим. Любомира и д-р Стоянов много помагаха, особено Любомира, защото тя по професия е дизайнерка.

Тогава ние нямахме постоянен свещеник. За литургии идваше отец Атанас от Орландо в съботните дни, защото в неделите той беше зает в неговата църква в Орландо. Но като наближеше голям празник ние ходехме, аз и Диди в сръбските църкви да се молим за свещеник. Защото не може след като хората са дали пари, да нямаме литургия от свещеник и те да дойдат в църквата. Намерихме един сръбски свещеник, пенсионер, отец Йован, който беше страшно добър човек. Неговата жена също пееше в нашия хор. Впоследствие създадохме и хор, ръководител на който стана Димитричка Атанасова. Тя обучи нови хористки, една от най-добрите е Маргарита Тодорова. В момента имаме доста добър хор – 7-8 души знаят песните на литургията.

Но до определен момент нямахме постоянен свещеник. Тогава направихме подписка от българите до дядо Йосиф да ни намери свещеник. От България дойде един свещеник, но от Сарасота ни го взеха под претекст, че ще правят църква, но това не беше вярно. Това беше отец Димитър, той остана в Сарасота за 1 година, но беше разочарован там. Ние се молихме на дядо владика да го даде на нас. И така с много молби дядо Йосиф успя да измъкне отец Димитър от Сарасота. В края на краищата през септември 2019 г., когато започва църковната година отец Димитър беше назначен като щатен свещеник в нашата църква. Ние бяхме много щастливи. Отец Димитър е изключително добър и ерудиран свещеник. Църковното ръководство взе решение да свалим иконостаса на нивото на пода и да премахнем стълбите. На гласуването за това преустройство 7 души гласуваха „за" и 4 души бяха „против".

Христо Ковачки е човек много вярващ, той помага на отец Димитър в литургиите. По професия е медицинска сестра, но обича бога. Живее много далече, чак във Форт Майерс, но идва всяка неделя да помага на отеца, освен това е технически грамотен. При свалянето на олтара на нивото на пода трябваше да се премести иконостаса. Христо и отец Димитър го демонтираха и после наново го монтираха. Имам прекрасни думи и похвала за Христо, който правеше всичко в името на бога. Много помогнаха на църквата и две гъркини, Жана и Николина. Те преди това са работили в близката църква. Помогна в чистенето и семейството на отец Димитър, жена му у двете му деца.

Но да кажа за покрива. Аз отново трябваше да търся хора, които да свършат тази работа. Под стария купол имаше един издатък, през който се пропускаше вода вътре при валеж на дъжд. За да се направи подкуполната част голямо участие взе полковник Севдалин Спасов. Той заедно с Константин Иванов направиха постамента за новото кубе. Това кубе бе направено от един майстор-железар от Орландо. След това аз трябваше да подготвя хора, които да го докарат оттам дотук. Куполът е голям, а нямаме такива коли. Синът на Лиляна Тинкова, Насьо имаше някаква огромна кола. И отидоха заедно със Севдалин да го докарат. Тук бях организирала хора, които да чакат и да започнат качването на купола. А това изискваше много усилия. Отначало те искаха да го качат чрез стълби, но това не можеше да стане. Тогава Христо докара един повдигач и успяхме да го вдигнем. За това помагаха Севдалин, Спас, Сашо и Васил. Те се качиха горе, монтираха дървения постамент, напасваха го към основата. Беше много трудно да се съчетае отиването в Орландо и работите, които трябваше да се свършат тук. А преди това куполът в Орландо не беше направен както трябва, затова Сашо и Иван Герджиков трябваше да го поправят, защото той пропускаше вода. В края на краищата куполът се вдигна и аз много благодаря на тези мъже, те бяха велики за да се вдигне купола. Също така и кръста на купола, който също бе направен в Орландо от железаря Боби. Дарение от 2 х. долара се получи от семейство Анелия и Павел Павлови, които дадохме на железаря за изработка на купола и кръста. Този купол беше ад – да се съчетая всички тези работи.

След преместването на олтара се освободи място и се оформи една стая за нашата библиотека. Аз се договорих с Ели Доцинска от фирма Ambry Design, която дойде на място и взе размерите и направи тези прекрасни етажерки. Жената беше много мила и любезна, донесоха ги и ги сглобиха и всичко беше безплатно. Тази фирма също обзаведе кухнята, защото те работят за вътрешен интериор на кухни. Помолих Михаил Бояджиев да подреди тези книги, защото нямаше кой друг да направи това нещо.

Той беше донесъл повечето книги от България и знаеше подробностите за нашите книги. За няколко дена той успя да подреди всички книги на етажерките и да постави съответните надписи. Лили и Веска помогнаха да се подредят книги в малката заличка до тоалетната. Аз и Пол Янков ходихме да купуваме бюро за новия офис, носихме го и го вкарахме тука. Мишо Бояджиев и Пол Янков успяха да уредят и прекарат интернет за църквата. Лаптопа го купи Пол Янков и на него той инсталира програма за счетоводна отчетност, която да се ползва от новата касиерка на църквата Пенка Лукач, която дойде на мястото на нашата приятелка Димитричка Атанасова. А тя беше много добра и способна жена, беше ми дясната ръка и е жалко, че я изгубихме.

В заключение искам да благодаря на всички българи, които участваха в ремонта на тази църква. За всеки човек аз знам какво е работил и какво е пипнал. И ето сега виждам тези хора пред очите си. Благодаря на всички, които помогнаха с труд и средства включително и на д-р Росица Шишкова и нейния мъж, които даряват непрекъснато средства. Те дариха последно пари за да направим ремонта на олтара. Благодаря много и на отец Димитър, за когото нямам думи колко много прави за църквата. Благодаря много и на дядо Йосиф, който ми помогна със своите молби да се сдобием със свой свещеник. Така постепенно всички българи от района на Тампа Бей почнаха да търсят църквата за добро или лошо. Всички, на които починаха техните майки и бащи, идват да се молят тук в църквата. Извършиха се много кръщенета на деца, имахме и една сватба така да се каже. Хората полекалека свикнаха, радват се, че имаме църква, имаме уважението на всички българи от района на Тампа Бей. Секретарката на църквата Фани Лейн праща имейл съобщения, когато имаме мероприятия. Благодаря на всички. Засега църквата е в добро състояние и може да контролираме всички неща в нея.

Разговор с Атанас Атанасов за неговата майка Димитричка Атанасова (в нейна памет)

Майка ми е родена през месец септември 1944 г. През годините 1963 – 1964 г. тя учи в института за детски учителки в Стара Загора. След завършване работи 2 години по разпределение в един детски дом, тогава се раждам и аз. После става директор на новооткрита детска градина в Пловдив, тогава тя беше на 26 години. Към 1989 г. тя работи в отдел „Просвета" на област Пловдив, отговаря за детските градини на 3 окръга: Пловдивски, Пазарджишки и Смоленски. По време на правителството на Желю Желев всички, вкл. и майка ми са уволнени и трябва да се явят на конкурс за нови длъжности. Майка се явява на конкурса и го издържа. Малко след това тя се записва да учи задочно в института за начални учители в Благоевград. Завърши го и работи известно време като начална учителка. После заминава в Гърция за да се грижи за едно дете.

Аз и жена ми спечелихме зелена карта през 1996 г. Аз тогава работех като международен шофьор и през същата година арестуваха камиона ми, не мен. А майка ми кандидатства самостоятелно и също спечели зелена карта. Дойде в САЩ на 12 май 2001 г. В хотел „Виной" аз имах приятел и той назначи майка ми на работа там заедно с Боби Щъркелов. Там тя работи 10 години и 2 месеца и се пенсионира.

Майка ми беше борбен човек и добър организатор и с радост се включваше във всички колективни мероприятия.

Разговор с Фани Лейн

В Америка съм от 1989 г., тогава бях на 21 години. В България завърших Библиотекарския институт в София, но работех в местния университет като секретарка. В Америка първо посещавах курсове по английски, а след това завърших едногодишния курс за помощник-аптекари в професионалното училище PTEC в Saint Petersburg. Работех 9 години като помощник-аптекар в детската болница на града. След това завърших университета в Генсвил и се дипломирах като аптекар през 2004 г. И оттогава до днес работя като аптекар.

Участвах заедно с други активисти в църковната организация „Свети Йоан Кръстител" с подготовка и провеждане на български пикници. Не бях член на женско дружество „Българска роза", но членувах активно в дейността на читалище „Родина".

След като закупихме нашата църковна сграда и започна дарителска кампания за събиране на средства аз се отзовах с готовност. От тогава досега аз правя това с радост, защото имам възможност, защото знам, че църквата има нужда, а освен това го правя за българска църква. Харесвам литургиите на отец Димитър, защото след всяка литургия той ни дава някакви познания по религия. За нас, израсналите по времето на социализма в България такива познания са необходими.

Разговор с Борислав Щъркелов

Илко Мечкански работеше много бавно. Той казваше, че църквата е обществена сграда и трябва да се изгради здраво, както трябва. Стараеше се много и понякога не одобряваше работата си. Подът на църквата беше направен много качествено.

Когато Петър Горанов се включи за полагане на плочки в църквата, ми направи силно впечатление неговия професионализъм. Той имаше усет към полагането на плочки, сякаш имаше магнитни ръце.

Да разкажа за отец Даниил, който дойде през 2017 г. да отслужва великденските литургии. На старата ново закупена църква имаше отгоре един полуизгнил дървен кръст. Отец Даниил ме пита: „Бориславе, имаме ли стълба?" И тогава набута расото в панталоните, каза, че баща му и майка му са го научили да работи. После се качи на стълбата до старото кубе и свали стария кръст. По това време по улицата минаваше един човек с пикапче, който има бизнес по поддръжка на сгради. Отец Даниил го помоли да помогне. Дадохме му една летва дълга около 2 метра и той извади инструмент, наряза летвата по размери на поляната и направи набързо нов дървен кръст. След това дойде Венко Любомиров, който заедно с отец Даниил монтираха кръста на кубето. Отец Даниил беше природно надарен, в контакта с хората се държеше нормално, беше умен, рядко културна личност.

Разговор с Лиляна Тинкова

Аз съм от град Пловдив и съм в Щатите от 2015 г., тук синът ми има свое семейство. В Щатите пребивавам приблизително 6 месеца и 6 месеца в България всяка година. Включих се с желание в българската група за събиране на средства за купуване на църква. Аз също бях много инициативна, исках да помогна, защото ми допадат църковните неща. Още като дете ходех на църква заедно с баба ми и майка ми, с това съм закърмена. Обичам да работя, да общувам с другите хора. Работата по реконструкцията на църковната сграда отначало наистина беше много голяма. Освен това работим много като организираме пикници и готвим храна за да се събират пари за покриване разходите за ремонти и прочие. Така изграждаме свое българско общество тук. Българите в чужбина искат да имат свое кътче и най-българското кътче е именно българската църква. Тук се събрахме много хубави хора, с които добре се сработваме. Който иска, посещава църковните ни служби и така продължаваме.

БЛАГОДАРНОСТИ

За написването на тази книга – кратка история на създаване на православния храм „Света Петка" в Сейнт Питърсбърг за българската общност в района авторът трябва да отчете приноса на няколко души. На първо място, това е председателката на църковното настоятелство Пенка Янкова. Тя предостави снимков и текстови материал, направи подробен разказ за ремонта на сградата и дейността на църковната организация. Светлана Сапунджиева, която има главна заслуга за купуване на църковната сграда помогна с направени от нея снимки, коментари и допълнения както и с обширното интервю, дадено пред кореспондент на българската телевизия. Евгения Димитрова и Йона Сариева, членове на църковното настоятелство, помогнаха с мнения и препоръки при написване на книгата и по готовия ръкопис. Отец Димитър Димитров, постоянен свещеник на църквата има принос за видео интервюто, което присъства като текст в началото на книгата както и за направените от него препоръки. Импулс и вдъхновение на автора за работата му даде физическото и духовно присъствие на може би най-активната участничка във всички дейности, свързани с църквата, а преди това с читалище „Родина", неделното българско училище, детски клуб „Радост" и църковната организация „Свети Йоан Кръстител" – Димитричка Атанасова (Диди). Тя даде две интервюта, а имаше и желание да бъде съавтор на такава книга. Абсолютно е сигурно, че ако беше жива и това беше станало, качеството на книгата би било значително по-високо.

Затова на всички споменати по-горе, включително и на Диди, авторът изказва огромна благодарност.

Българската общност в района на Тампа бей е изключително благодарна на всички онези нейни членове, които помогнаха с даряване на средства, доброволен труд и неуморна работа за създаване на този великолепен храм на българщината, далеч от Майката Родина. Немалък дял за това се пада на всички свещеници – редовни и гостуващи, отслужвали и отслужващи църковни служби от момента на закупуване на сградата през 2016 г. до момента.

ПОЛЗВАНИ ИЗТОЧНИЦИ

Снимков и текстов материал от Фейсбук страницата на църква „Света Петка"

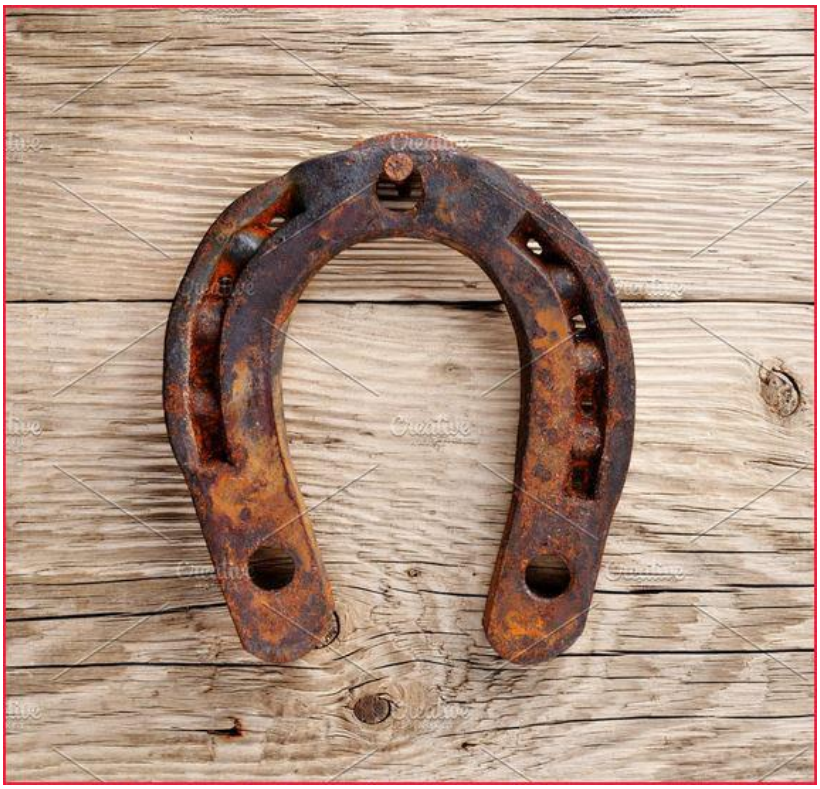
Снимков материал от Пенка Янкова и Светлана Сапунджиева

Текстов материал от Пенка Янкова

Личен архив от снимки на автора

Календарен архив на ремонтните работи, воден от автора

Интервюта на Светлана Сапунджиева, Димитричка Атанасова и Пенка Янкова

Хората с цели успяват, защото знаят къде отиват
Ърл Найтингейл

Късметът най-често намира тези, които го заслужават!
Хорейшо Алджър

Никога не ти се дава мечта, без да ти се даде шанс да я осъществиш!
Ричард Бах